

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony



KISS NOÉMI

LÁMPAOLTÓ
PÖTTYÖS NÉNI



olvasópéldány © Pozsonyi Pagony 



A decorative border of orange and red stars of various sizes surrounds the text on the page.

KISS NOÉMI

**LÁMPAOLTÓ..
PÖTTYÖS
NÉNI**

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

NAGY NORBERT RAJZÁVAL

PAGONY 2018



ELSŐ RÉSZ

PÖTTYÖS NÉNI

és az elveszett kulcs

Amália és Dodó ikerpár, a Kolumbusz utcában laknak, egy társasházi lakás keskeny, virsli alakú gyerekszobájában. A szoba tulajdonképpen lehetne egy hajó, hisz a padlója fából van, a fa itt-ott lukacsos, és szőnyegek takarják. Van benne két ágy, számtalan polc, fiók és titkos szekrényzug. Csíkos a tapétája, a plafonról pedig foszforeszkáló csillagok lógnak cernákon. Csak úgy bele lehet gabalyodni, olyan rendetlenek és kuszák. Gülü Békától, a barátjuktól kapták ajándékba, a hatodik születésnapjukra.

Ha éjszakára kinyitjuk a kerek ablakot, mindjárt óriásira nő a tér. Ellátni a Holdra. Onnan meg lehet szagolni a Marsot. (Sárszagú.) Az Esthajnalcsillag pedig simán megpöckölhető. (Vigyázat, tűzforró!) Ilyenkor a Városliget felől csípős, hideg szél fúj be a réseken. Először a zuglói házak kéménye körül kering, aztán szélujja beszüremkedik a szobába, végigkúszik a játékokon, az ágy szélén, és a plafonból lógó cernákat jól összekeveri. Még a függönyt is megremegteti. Majd, mint aki jól végezte dolgát, süvítve távozik.

Épp esteledik. Lámpaoltó, pongyolás, hegyes orrú Pöttyös néni ilyenkor kapcsolja le a városban a villanyokat. Amália és Dodó

pizsamába öltözve állnak az ablakban, izgatottan várják a lámpaoltást. Fogják egymás kezét, aztán lökdösődnek. Egyre türelmetlenebbek. Nem történik semmi.

Egy, kettő, három! Hol késik az alkony?

Csattognak a kapcsolók, ám hiába.

Bolond lenne besötétedni. Fekete függöny lóg a házakon, de a kert, az utca, az óvoda és az iskola épülete fényárban úszik.

A Városligeti-tóban civakodva hápognak a kacsák. Nem akarnak lefeküdni, fejüket a hideg vízbe dugni. Olyan utálatos dolog elmenni aludni.

Egyszer csak éles fényszóró csíkja világít be a szobába. Az ágyak fölé ér a fényugár, körbepásztázza a falat. Valami nincs rendben, irtóra villog a fény. Közben már rég koromsötétnek kellene lennie.

Odakintről sistersgő hangot hallani, aztán mérges szitkokat.

Egy kormos felhő szálldos az égen. Körbe-körbejár, gőzölög meg köpköd. Éles szeme van, gömbölyödő szája. Megint köp egyet, aztán még prüszköl is, mintha valamivel csiklandoznák habos orrát.

Egy görbe néni ül a felhőn pongyolában. Ő csiklandozza a felhő orrát. Ide-oda billeg a háta, himbálódzik föl és alá. Pöttyös pongyolája kigombolva lobog a szélben. Beteríti a fél utcát. Elrepül az éjjel-nappali és a gyógyszertár felett. Aztán visszakanyarodik a papírbolt felé.

Anéni kezében távirányító, azzal hadonászik, integet és rikácsol:

– Ki vitte el a szekrénykulcsomat? Megtalálom én! Fentről minden élesebb! Reszketek, sunyi városi tolvajok! Átnézek minden

gyerekszobát! Ágyat és a dunyhát! Tűvé teszem, ha kell, egész lapos Pestet és a sziklás Budát!

Nemhogy abbahagyná, a rikácsolás egyre erőteljesebb, már tisztára fülsüketítő. Csak úgy porzik a hangja.

– Az erdőket végigjárom, a tavakat kiiszom! A mozikat és a színházakat végigtrappolom! Bekukkantok minden kávéházba, klotyóba és kórházba!

A gyerekek hevesen kapálóznak, hátha észreveszi őket a fura néni:

– Hé, itt vagyunk! Hahó! Gyere le! – integetnek neki.

– Dodó, ma nem megy le a nap! Nem kell lefeküdni! Vegyük le a pizsamánkat! Nincs, aki eloltsa a lámpánkat! – mondja Amália, és máris elkezdi öltözködni, bedobja a pizsamáját a papírszemetesbe.

Akkor nem mosok fogat! Gyere, Amália, szedjük le a nénit az égből! Nem bírom hallgatni a sípolását. Olyan hangosan kiabál, hogy a végén még megsüketülünk.

Pöttyös néni rájuk se hederít, ordibál tovább.

Amália bemászik az ágyába, gyorsan bedugja a fejét a párna alá. Ilyenkor a legjobb a paplan alá rejtőzni.

Dodó közben végigkutatja a polcokat. Kacat kacat hátán. Fülbevalók, csatok, babahaj, pelenka, szirénák és mentőautókerekek között kotorászik.

– Megvan! – súgja Amáliának. – A horgászhaló végén a kampó, azzal leszedelem. Csak ne rikácsolna annyit ez a banya! – Dodó ki-lógatja az ablakon a hálót. Éles csattanás hallatszik. Pöttyös néni bezuhan a szőnyegre.

Ott gubbaszt a szoba közepén, meg se moccan. Hajában mindenféle csatok, drót, katicák, masni, még egy pók is lifeg rajta, meg porcicák. Talán levegőt sem vesz, mint aki viaszból van. A gyerekek néma csendben figyelik. Pöttyös néni feszes mellkasa mozdulatlan.

Mozdulatlanná dermed a szoba levegője is. Olyan csend van, hogy a legyek sem mernek felröpülni.

Aztán mintha mi sem történt volna, hirtelen felpattan. Megrázza magát, csak úgy porzik a pongyolája. Szőrök és hajszálok hullanak belőle. Meg szálanként macskabajusz.

Az ikrek folyamatosan tüszögnek a felszálló tömény portól. A néni igazán szomorúnak látszik, nagyokat sóhajt. A sóhajok a plafon tetejéig megremegtetik a szoba levegőjét.

– Hót világos ez a fránya Duna-parti város! Lassan éjfél, és szikrázik a Gellért-hegy! Olyan világos van, mint a vakablakban! Futnak a boltba a városlakók a Nagymező utcán. Nem is kellett felkapcsolni a troli fényszóróját. Teljesen le vagyok lombozva. Már kiabálni se bírok. A sikítás egyáltalán nem megy. Elment a hantom. Mindjárt szívszélütést kapok!

– Szegény, öreg néni! – sajnálkoznak a gyerekek.

– Na, ne szemtelenkedjete! Rózsás fiatalasszony vagyok. Jól megnéztetek? Az arcomat is? Nemrég tettem rá kenőcsöt. Hát a derekamat? Nem nyikorog, minden reggel tornával kezdem a napot. Fogjátok meg, ha nem hiszitek el! Esküszöm, hogy egész Budapestet elsötétítem. Bekormozom a várost. Csak találjam meg a kapcsolószekrényem kulcsát.



– Ó, bocsánat, nem akartuk. Nem úgy akartuk, hanem úgy. – Amália és Dodó egymás szavába vágva magyarázkodik.

Pöttyös néni újra lehuppan a szőnyegre, széttárja a karját, és odahívja az ölébe a gyerekeket.

– Nem úgy, nem úgy, tudom én. Ti mindig mást akartok, mint amit mondotok. Na, hát pont ezért jöttem be hozzátok. Mindenki a kapcsolómat várja – de nincs. Valaki elvitte. Eltolvajolta.

– Ki volt az? – kérdezi Dodó meglepetten.

– Ha tudnám, már okosabbak volnánk. Most épp azt sem tudom, hány éves vagyok, úgy kimerültem a keresésben. – Pöttyös néni átkarolja a gyerekeket. – Pszt, maradjatok picit csendben! Kihallgatjuk a tolvajt.

Eltelik egy, kettő, három perc, Pöttyös néni elszenderedik.

– Te, Dodó, nézd csak – súgja halkán Amália –, nincs is seprűje.

– Most látom, nagy, görbe orra sincs. Hm. Akkor ő nem lehet a vasorrú bába. Ha nincs szőrös bibircsókjá, banya sem lehet. Az arca azért foltos kicsit. Nézd!

– Izé, én inkább nem merek hozzányúlni – húzódozik Amália.

– Fogd már meg! – erősködik Dodó. – Nem bánt, olyan kedves és meleg. Olyan... Olyan macskaszaga van. Jaj!

– Pfuj! Tényleg. Á, nem baj amúgy.

– Hallgass! Mozog, nézd csak!

Pöttyös néni szemhéja felpattan. Úgy csinál, mint aki mindent hallott, és meg van sértődve. Leporolja a pongyoláját. A szőnyeget megint beteríti a lehulló macskaszőr.

– Na, így már jobb... Friss vagyok. – A levegőbe szagol. – Hol is tartottunk? Gyerekek, elmondanátok a címeteket? Szeretném tudni, pontosan hol vagyunk. Az égből nem mindig tudom követni, merre repülök. A Föld meg mindenhol gömbölyű, a város csupa ugyanolyan utca és ház. Hogy mért nem lehetett volna összevissza minden, hogy jobban kiigazodjak rajta? Most már mind egy... Melyik utcában laktok?

– Majd Dodó – mondja Amália.

– Majd Amália – mondja Dodó.

– Mondja ő, ő a fiú. Ő tudja jobban. Mindig ő tudja jobban, azt mondja. Úgyis ő mondja.

– Barna fakerítéses, emeleti lakás – kezdi Dodó, de Amália a szavába vág:

Ahol a nagy tócsa szokott lenni, mikor sok eső esik. Egy hétig sár van.

– Hééé, számot és utcát is mondanátok?

– Kolumbusz utca 54. Nálunk vannak a kertben piócák. Megmutassam?

Pöttyös néni a fejére üt, és hangosan felnevet.

– Tudom! Hát persze! Erzsébet királyné útja kereszteződés? Ahol barackfagyit lehet nyalni a cukrászdában? És akkora gödör van a sínek között, hogy csak na. Majd kitört egyszer a nyakam, mert arra kanyarodtam. Most is fáj a helye, tiszta lila. Félreléptem, és beleestem. Hirtelen beakadt a bokám a pongyolám szélébe, azóta is egy púp van ott a lábamon.

Dodó rávágja rögtön:

– Eljössz velünk? Megnézzük a gödröt? Nem csak barackfagyi van, vanília, puncs, fahéj, piztácia, hupikéktörpikék...

– Ó, jaj, de jó lenne! Imádom az árkokat. De most nem lehet.

– Figyelj, te pöttyös ruhás néni, akkor legalább kicsit beülhetünk még az öledbe? – könyörög Dodó.

– Én is, én is! – csatlakozik Amália.

Pöttyös néni átkarolja a gyerekeket.

– Jó, de igyekezzetek! Isten szerelmére, hogy lesz így este, ha mindjárt itt a reggel? Segítség! Engem ki fognak rúgni!

– Ki fog kirúgni téged? – kérdi Dodó.

– Hát... Köhöm. A nagykutya, főnökök. Nem is tudom.

Amália erre felkiált:

– Ó, már tudom. Te vagy az!

– Kicsoda? – értetlenkedik Dodó.

– Lámpaoltó Pöttyös néni. Aki miatt minden este le kell feküdnünk.

– Akkor téged nem is csak anya talált ki! Te szuperszonikus vagy?

Pöttyös néni nevet.

– Hát persze. Ha akarjátok! Miért ne?

Amália és Dodó azonnal rávágják:

– Persze hogy akarjuk!

– Bármi lehetek, és bárhol felbukkanhatok. Nem rombolok sosem, inkább csak segítek. Akárkinek, aki bajban van. Mégis akad, aki tart tőlem, mert én éjszaka is elég hevesen élek. Mikor a városban éjsötét van, meg denevérek, sok-sok alvó gyerek hortyog,

talán rémeset álmodik, talán szelídet, én akkor is ott vagyok. Tündéres vagy ördögös álmot repítetek. Kinek mi jut. Kinek milyen volt a napja. Ki mit szeretne, mire vágyik, az álma pont olyanná formálódik. Szóval ez a főfoglalkozásom, a lámpaoltás. – Pöttyös néni térül és fordul, illegeti magát, újra a távirányítójával kalapál a levegőbe.

– Fú, én úgy szeretem a gonosz banyákat! Meséld el nekünk a Jancsi és Juliskát! Léccci, léccci! – könyörög Amália.

– Pöttyös néni nem is banya... Most mondta. Olyan szép a rojtos ruhád – hízeleg Dodó, és megsimogatja a selymes pongyoláját.

– Csitt, valami neszt hallok. A Városliget bódéi felől jön a hang, közvetlen a tónál hallom. Füleljetek csak! Hegyezzétek az orrotokat! Furcsa szagok érkeznek a levegőből.

Pöttyös néni rámutat az égre, azután becsukja a szemét.

A gyerekek fegyelmegesen követik, hol a tekintetét, hol a mutatóujját kell figyelni.

Denevér száll el felettük. Meg egy fáradt varjú.

Amália töri meg a csendet:

– Pöttyös néni, az én ágyamra nyugodtan ráfekhetsz. Onnan mindent lehet hallani, a tolvajokat is. Csuda kényelmes, szépet álmodsz. Bújj be a párna alá a fejeddel, úgy még jobb. Gyere! Megmutatom.

– Ó, nagyon kedves vagy. Nem élek álmokkal. Nincs időm pihenni. Hisz még le se ment a nap, dolgom van. Meg kell keresnem a kapcsolóhoz a kulcsomat, hogy nyugodtan elmehessen aludni végre ez a Budapest.

Pöttyös néni hatalmas levegőt vesz az orrán át. Körbeszagolja a szobát, minden sarkot megszimatol.

Dodó közben még kérleli:

– Megnézed a játékaimat? Süssüt és a Darth Vadert? Van egy pofátlan tolvajom is, meg sebes arcú gyilkosok. Tudod, zombik lesznek.

– Ó, persze, mindjárt – válaszolja Pöttyös néni, de közben már elcsuklik a hangja. Nem bírja tovább visszatartani. Elkezd pityeregni. Mintha esőcseppek potyognának az orrából. Szívja vissza őket, mégis hullnak. Rá a karjára, és persze a pongyolájára. A szőnyeg is tiszta könnyvíz lesz.

– Csak hüppögök. Semmi gond. – Megtörli az orrát. – Tök világos van odakint. Kulcs nélkül nem megy, nem tudok sötétet csinálni. És a szekrény kulcsa tűnt el, amiben a piros főkapcsoló van. Meg a kerületek és a főutak, a hidak gombjai, fehér, kék, zöld... pesti és budai oldal, utcák és házak. Az egész főváros.

Pöttyös néni pont úgy siránkozik, mint az utcában lakó öreg-asszonyok szoktak.

Agombokhoz így sem férhet hozzá, meg a villany is csak világít tovább, és este sem lesz. A sírás egyáltalán nem segít. Egy könnycsepp csak egy időre csillapítja le a bosszúságot.

Úgyhogy a gyerekek inkább felajánlják, hogy majd ők megkeresik a kulcsot:

– Megvan, én tudom, ki vitte el. A... – Dodó elhallgat. Megvakarja a fejét.

– Szarkák? – kérdezi Amália.

– Na, ne szólj közbe. Töröm a fejemet – mondja Dodó.

– A varjak? – kérdezi Amália.

– A gyerekbéka volt. A síkos hátú, barna varangy.

– Kicsoda? – kérdi kerek szemmel csodálkozva Amália.

– Hát Béka. Ő volt. Csakis a Gülü lehetett. Ő olyan. Mindent lenyel.

– Hát persze! Hisz órák óta eltűnt, pedig általában tudom, hol úszik – vágja rá Pöttyös néni. – Ma délután teljesen elveszett. Folyton tele legyekkel, szöcskével, pióccával és kulcsokkal a gyomra. Csakis ő lehetett. Mindent lenyel, ami a levelére kerül.



Közben hirtelen felhősisteregés és felhőzúgás hallatszik odakint-ről. Gőz áramlik be az ablakon.

– Ó, jaj! Szomjas a felhőm, vacsoraidő van – mondja Pöttyös néni. – Adjunk neki egy kis vizet. Aztán felőlem indulhatunk, megkeressük Gülüt.

Amália gyorsan hoz két fogmosó pohárban vizet a fürdőszobából. Ráönti a felhőre, a felhő belefetyeli a vizet, nyeléseit még a Thököly úton is hallani.

Pöttyös néni szerint Gülü csakis Fótra mehetett. Oda, ahol nem hallatszik a város zaja. Fóton van a gyerekváros, közepén a kerek tó, ami csupa békanyál. Ideális dagonya. Ott lehet a világon a legjobban szunyókálni az agyagos, bűdös tóvízben.

– Felszállás, indulunk! – rikkant Pöttyös néni, most már jó kedve van, hogy újra repülhet. Ez a repülés talán megmenti a helyzetet.

Amália és Dodó kimásznak a gyerekszoba ablakán, beugranak a párás felhő csiklandós, hideg habhajába.

Két-három sikítás hallatszik, majd Pöttyös néni kiabáló, éles hangja: – Kapaszkodjatok a köpenyembe!

Sistereg az ég, a pongyola szélesebben fölrepül. Sashalom, Mátyásföld, Cinkota, Szilasliget, Rákospalota. Mogyoród felett eltűnnek hőseink az égi felhő alkonyati fedélzetén.

a BÉKA GYOMRÁBAN

A fóti tó víztükre fölött méteres póknyál lebeg. Odalent, a tó vizében a bűvárpók tévelyeg – fáradt, ízelt lábai összeakadnak. A part közelében két fecske csőre épp egy gilisztán csattan össze. Olyan álmosak, hogy egyszerre ejtik el a kukacot. Rég aludniuk kéne, ha lement volna a nap, de nem ment le.

Mindenki ingerült, még a természet is. És hogy ki tehet erről? Hát az a négylábú, uszonyos, felfújt pofa, aki bezzeg ott szendereg egy terebélyes tavirózsa levelén. Álmában brekeg és rág. Nyaldos, meg szuszogva horkol. Hosszú, nyugodt alvásról álmodik, amikor a pimasz fénycsóvák felébresztik őt.

Éjjel van ugyan, még nem jött el a sötét éjszaka.

Egy felhő ereszkedik le a levegőből, sisteregve megérkezik a tó partjára. Pöttyös néni és a gyerekek egymás után kikászálódnak a felhőhabok közül, letörlik az arcukat.

Dodó és Amália fázik. Szédelegnek a repüléstől, olyan jó lenne valami kapaszkodó, de a tó partján se korlát, se kövek nincsenek. Csak az algás, hűvös pocsolyavíz folydogál.

Ott állnak a parton, amikor észreveszik Gülü Békát. Barátjuk pöffeszkedik, brekeg, majd visszasüpped: – Napvilágnál aludni, ki hallott már ilyet! Kurutty!

Kinyújtja rózsaszín nyelvét, hogy ásítson egy nagyot. Közben véletlen lecsap a nyelvével egy kövér, zöld legyet. Nyal egy kis nyákot, és hangosan csámcsálja méretes zsákmányát.

Ennek a békának mindig mázlija van, megint jóllakott. Lebeg a vízben felfújta teste. Még ő panaszkodik: – Lenyeltem a legyet. Nem is volt jó. Jaj! Sajog a nyelőcsövem! Fáj a hasam! Túlságosan nagy volt!

– Ó, kedves béka! Hívjuk a gyerekügyeletet? – kérdezi Amália.

– Úgy érzem, egy léggömb vagyok, mindjárt felemelkedek.

– Mi bajod? – kérdi Dodó.

– Mitől múlik el a gyomorrontás? Szúr a belem, rázkódik a kezem. Ég a torkom, a békacombom, a hólyagom. Brekk-brekk! Kérek szódabikarbónát!

– Segítsünk rajta! Hé-kás, ez mindjárt szétduzzan! Majdnem akkora, mint egy kutyaház. – Dodó ugrásra kész.

Pöttyös néni csóválja a fejét. – Nincs ez rendjén, gyerekek.

Kezd mérges lenni, igazán mérges, annak meg nem lesz jó vége – olyankor minden haja szála égnek áll, eldobja a szemüvegét, és irtóra kiabál:

– Valami más nyomja a gyomrát. Gyertek! Közelebb megyünk. Kérem az orvosi táskám!

Dodó visszamegy, és kotorászik a felhőben, megtalálja a piros bőrtáskát, rajta a fehér kereszttel. Lázmérő, toroktágító, bőrfogók, gézvágó olló, húsvágó olló, ragtapsz, Betadin, receptes füzet.



– A fogót kérem, és a szájtató kanalat! – Pöttyös néni jobban szemügyre veszi a békát. Az eszközök már a kezében vannak, egészen közel hajol, de nem nyúl Gülühöz. Elmosolyodik: – Hát, ez lehet, hogy éjjeli csókra vár! Ha átválna, az megoldaná a problémáját, ami igaz, az igaz.

Amália rögtön tiltakozik: – Nem. Soha nem puszirok meg egy felfújtt varangyot. Sosem. Akkor se, ha te kéred, Pöttyös néni. Ne kér! Ugye nem arra gondoltál, hogy pusziíjam jobb belátásra a békát?

Amikor a csók szó elhangzik, Gülü kinyitja vérekes szemét, méghozzá jó tágra, szemhéját a feje búbjáiig felhúzza.

– Ki az? Ki csokol meg kicsodát? Jaj, most úgy megfájdult a mozgástól a hasam...

Közben Dodó elkapja a mellső uszonyát.

– Megvagy, Gülükém! Meggyógyítunk, ne félj! Amália, add gyorsan a szikét! Mindjárt szétdurran!

Pöttyös néni felgyúri a pongyolája ujját.

Amália meggondolja magát, és kecsesen benyújtja segítő kezét a tóba: – Én szívesen mesélek neked addig valami tündéreset, Gülü. Gyere, mássz ki a partra! Felőlem kaphatsz légylevest utána. Ha attól meggyógyulsz. Valahogy vonszold el ide magad, te mamlasz béka.

Gülü megpróbál kimászni a tóból.

– Egy, kettő, három! – Pöttyös néni és Dodó egyszerre szurkolnak, hogy a békabarátjuk végre kijusson a vízből.

A varangy komótosan kívánszorog. Csoszognak az uszonyai. Mikor kiér, Pöttyös néni beveszi az ölébe, és megsimogatja, babusgatja.

Aztán váratlanul, hogy Gülünek ne legyen ideje nyafogni, a hüvelykujját rányomja a hasára. Olyan erősen nyomja, hogy Amália és Dodó oda se mernek nézni. Becsukják a szemüket, összeszorítják az öklüket, és lehajtják a fejüket.

Nagy visítás.

Még egy ordítás.

Gülü köhint, akkorát, hogy a part és a felhők megrepegnek.

Egész Fótot megkerüli a hangja. Mogyoródon összekócolódnak a bokorlevelek, lehullik a tölgyerdőben száz makk. Gödöllő, Szilasliget, egész Dunakeszi csattan egyet. Szada, Órbottyán, Veresegyháza, Mátyásföld és Cinkota mind visszhangozza a kuruttyoló békaköhejt.

Pöttyös néni ujjával rászámol.

Egy büfögés. Csend, aztán halk koppanás hallatszik a tóparti kövön.

Kicsúszik a kulcs a békanyállal együtt.

– Kiköpte, hurrá! – A gyerekek örömben tapsikolnak, és dobognak a lábukkal.

– Tegyétek gyorsan zsebre! – parancsolja Pöttyös néni

Gülü úgy megijed saját köpésétől, hogy a biztonság kedvéért még egyet kiabál. Mint aki nem is béka, hanem egy oroszlán. Nem is kiabál, hanem bőg, aztán már nem is bőg, hanem sír és szipog. Elfolynak a krokodilkönnyei.

– Fel a fejjel, békuci! – vigasztalja Pöttyös néni. – Lenyelted a kapcsolókulcsot, jól elrontottad a gyomrod, sebaj, mindjárt meggyógyulsz. Úgyesen kiköpted! Amália, most tényleg adhatnál neki egy puszi! Megérdemli.

Gülü, mint akin békabőrt cseréltek, feláll, és udvarolni kezd Amáliának, aki persze halkán, maga elég morogva visszautasítja.

– Nem akarom, akkorát büfögött. Nézni sem bírtam.

Na, ezen nagyot nevetnek. Gülünek most már igazán jó a kedve. Megváltoztatja a színét. Sárga, lila és zöld színpompába bújik varangyos háta. Táncol. Átfordul a hátára, és pörög körbe-körbe.

– Ó, Pöttyös néni, ha tudnád, milyen finom a rozsdás kulcsod, folyton odaadhatnád nekem, hogy én vigyem. Egész nap lötyöghetne a hasamban. Biztonságban úszkálhatna. Vigyáznék rá estig, a lámpaoltásig. Nyami! Csak amikor leért a gyomromba, akkor, hát igen, akkor irtó savanyúnak éreztem. Mintha kardot nyeltem volna.

Miközben Gülü nyalja a szája szélét, ahogy felidézi a rozsdás kulcsot, felhőjük a tóparton egyre türelmetlenebbül sistereg.

Pöttyös néni beszáll, és elrendezi a fedélzetet. A kapcsolószekrény a felhő egyik eldugott, titkos sarkában áll. Leporolja, mielőtt a zárba helyezi a kulcsot, hisz egy napja nem nyitották ki a kétszárnyú ajtaját. Ez a kis faliszekrény Budapest villanykapcsolója, ő felelős az egész város és környéke fényeinek kihunyásáért.

– Indulunk haza! – harsogja. Vízet mer a tóból, megitatja a felhőt, aztán ő is iszik.

– Hé, te tudsz varázsolni? – kérdezi meglepetten Dodó, mikor meglátja, hogy Pöttyös néni kezében hirtelen ott terem a semmi-ből egy befőttesüveg.

– Igen, tudok – válaszolja Pöttyös néni, és felszólítja a békát, hogy másszon be tüstént az üvegbe.

– A tetejét ne tegyétek rá! Különben megfulladok. Ja, és kérek egy békalétrát!

Mikor elindulnak, és felszáll a felhő, Gülü már tátott szájjal szundikál az üveg fala mögött.

A pongyola megemelkedik.

Dodó megragadja a kulcsot a zárban.

– Forog a kulcs, Pöttyös néni! – Azzal óvatosan kinyitja a kapcsolószekrény kétszárnyú ajtaját. – Mennyi színes villanykapcsoló, azta!

Csupa színes gombok ülnek sorban a szekrényben. Minden kerületnek külön kapcsoló. Van, ahol minden utcának, ha az utca körút vagy sugárút. Autópálya-felvezető, alagút vagy híd. A kapcsolókon végigmegy Dodó ujjja. Amália úgysem hagyja, hogy csak Dodó kapcsolhasson, úgyhogy a Rózsadomb és Óbuda lámpáit ő nyomja le.

Ahogy emelkednek, a felhőről nézve már nem tó a tó, hanem csak egy karika, fülbevaló, szúrás, végül csak egy gombostű feje.

Sötét árnyékok futnak velük. Aztán minden árnyék eltűnik. Kialszanak a villanyok, koromsötét lesz.

– Aludj város, hunyd le szemed! Húzd be nyakad, vedd ki szemed! Felhőcsúszdán röpítelek, szép álmokat, gyerekek!

Pöttyös néni vidám kacagása röpköd az égen. Gyerekek álmaival labdázik éppen. Pöttyös pongyoláját koromfekete szél verdesi a Duna felett.

GülÜT

iSkolÁBA Kell ViNni

Sötétlila ég lakik hajnalban Budán. Pesten már a napfelkeltébe botlik, aki korán kinyitja a szemét. Hideg van, csípős szélhideg. A szobában meg szívmeleg. Óvodásaink alszanak, hangosan szuszognak a párnájuk alatt. A tónál megfázhattak az éjjel, az orruk reggelre jól eldugult. Szípagas és rémálmom keveredik a gyerekszoba ziháló levegőjében. Miközben a konyhából a meleg kakaó illata szivárog.

Hangos, hosszú kürtölés veri fel a Kolumbusz utcát. Dudaszó váltakozó ritmusban. A kukásautó és a kisbusz is morog, mert nem fér el a felborított kukák mellett. A járdaszélen ül halomban a szemét. Megijedve a veszekedő dudálástól, gyorsan elslisszolnak a kóbor kuttyák, akik hajnalban felborogatták a szemeteseket. Futnak, loholnak az ebek, talán már a Thököly úton járnak, vagy a Stefánián találnak még ennivalót, egy kidobott fél csirkecomb, kétnapos krumplipürét.

– Hú, de jól álmodtam! – mondja félig ébren Amália. Megrázza magát, felkel, és átmegy Dodóhoz. Jól meghúzkodja az ikertestvére lábát.

– Mit álmodtál? Na, mondd! – nyújtózkodik Dodó.

– Figyelsz végre? Felhón vittek minket Fótra. Pöttyös néni ponyolájába takaróztam.

– Ja, az nem álmom volt, te buta. Az igaz – csóválja a fejét Dodó.

– Hát veled akkor nem is beszélgetek. Folyton becsapsz. Megyek inkább fogat mosni. – Amália eljátszik egy kis sértődést.

– Én meg nem mosok fogat – cukkolja Dodó –, hanem rögtön kérek csokigolyót az ágyba, sok tejjel. Anya!

Amália nehezen – hisz ő is imádja a csokis golyót – elindul a fürdőszobába. Elkezd mosni a fogát. Épp gargarizálva öblöget, amikor egyszer csak valaki bekopog a gyerekszoba ablakán. Egyre hangosabban zörget, két tenyérrel üti az üveget:

– Amália, Dodó, nyissátok ki! Égiposta érkezett.

A gyerekek azonnal odaugranak. Dodó előbb ér az ablakhoz, visszalöki Amáliát. Rángatja a kilincset, de nem sikerül kinyitni. Elkezdnek versenyezni. Amália hangosan ordít Dodóval, és mivel alul marad a civakodásban, most sírást szimulál. Dodó sose bírta a hangos bőgést, befogja a fülét. Hogy Amália érvényt szerezzen akarátának, megkarmolja az ikertestvére arcát. Jól összevesznek, majd elterülnek a szőnyegen. Az ablak meg közben csukva marad.

– Jó reggelt kívánok! – mondja egy selymes hang az üveg mögött. Rá se hederítenek. Pöttyös néni szép lassan benyomja az ablakot, és bemászik. Lehuppan a szőnyegre. Szanaszét porzik a macskaszőr, hullik a cicabajusz. A gyerekek felfigyelnek a huppanásra.

– Pöttyös néni, hogyhogy ilyen korán reggel jöttél? – kérdezi Amália, aztán tüsszent egy nagyot. – Bejött az ablakon a macskaallergia!

– Minden kifordult a helyéről. Azt sem tudom, hol áll a fejem.
– Valami baj történt? Megint elvesztettél valamit? – kérdezi Dodó szipogva.

– Reggel ellenőriztem, hogy rendben van-e a kapcsolószekrényem. Akkor láttam, hogy összevissza villognak a kerületi gombok. Úgy sípolt a szekrény, mint az istennyila. Elromlott a berendezés. Műszaki hiba. Azonnal hívtam egy szerelőt interurbán a felhőtelefonommal.

– Odafentről, az úrból? – kérdezi Dodó.

– Dehogy, a Szív utca ötből. Akkor jutott eszembe, hogy nem tudom Gülübékát elkísérni a Városligeti-tóhoz az ugróiskolai évnnyitóra. Ami pont ma van.

– Ööö, majd mi elvisszük őt. Apával ezerszer etettünk ott kacsákat hazafelé az óvodából – ajánlkozik lelkesen Dodó.

Amália megnyalja a száját, és nyel egy nagyot:

– Éhes vagyok! Mi még nem is reggeliztünk. Lehet enni ott vattacukrot a ligetben? És pattogatott kukoricát? És virslit?

Pöttyös néni elővesz egy papírt.

– Ott mindent lehet, gyerekek! – Fog egy tollat, és pontos térképet rajzol az útról, ami a Kolumbusz utcából a Városligetbe vezet. A tó partjára berajzolja a Békaugró Általános Iskolát.

– Nem lehet eltéveszteni, meg fogjátok találni. A térképet vigyétek magatokkal! Ott áll meg a földalatti. Mexikói út, Széchenyi fürdő, utána leszálltok. Most indulás! Nehogy elkéssetek! – Pöttyös néni előveszi a távirányítóját. – Viszlát, gyerekek! Amint megjavítják a szekrényem, jelentkezem.

Kinyitja az ablakot, és felugrik a felhőjére. A szélnél is sebesebben elrobog. A felhő mosolyogva pöfékel, és cinkosan kacsint a gyerekek felé.

Amália és Dodó izgatottan nézegetik a térképet, mind a ketten arra gondolnak, hogy ezt az utat a tóhoz ezerszer megtették már, akkor nem lehet olyan nehéz. Hisz minden áldott nap a Városligeten át mennek a Bajza utcai óvodába. Hát ez semmiség lesz.

Persze hogy semmiség, de pont ettől a semmiségtől most iszonyú izgatottak.

Miközben forgatják a rajzot, egyszer csak kuruttyolást hallanak az ablak felől. Gülü ül ünneplőben a párkányon. Tiszta müzsilég a szája széle.

– Itt vagyok! Ragadok!

Vártunk! Na, gyere már be! – mondja kedvesen Amália.

– Banános legyet reggeliztem. És nem mostam meg a békacombom. Amúgy most is éhes vagyok. Hogy menjek így iskolába?

– Egyél velünk még egy reggelit! – Dodó és Amália kimennek a konyhába. Megterítenek, és leültetik az asztalhoz a békát.



– Gülü, szereted a csokis golyót? – kérdezi Amália.
– Nem nagyon. A csokis legyet szeretem, brekk.
– Én is ehetek olyat?
– Hát persze, itt az uzsonnám. Csokis és fahéjas zöld legyek, szépen, egyenként becsomagolva. Válassz! Te melyiket szereted? – Gülü kicsomagolja a legyeket, egyenként leszedi róluk a celofánt.

Amália betömi a szájába, szinte habzsolja. Jól megrágja, aztán nagyokat köhög. Végül egyenként kiköpi őket, bele a müzlis tányérjába:

– Nem ízlik, mégse kérek. Bocsánat, ne haragudj, ez egyáltalán nem finom.

– Nekem mindegy, brekk. Csak kedveskedni szerettem volna.

Béka megeszi a legyeket, a gyerekek befalják a csokigolyót.

Mikor végeztek, Amália bepakol a mosogatógépbé.

– Mindjárt elkésünk, indulás! – pörög Dodó.

– Én nem tudok menni, csak ugrani! Még ezt sem tudjátok? – értetlenkedik Gülü.

Mindannyian kimennek az előszobába, felöltöznek, és elindulnak a Városligeti-tóhoz.

Lépkednek a Kolumbusz utcán, egymás mellett, kézen fogva, a béka ugrál. Eléri az aluljárót, ahol le kell menni a megállóhoz. A Mexikói útnál felülnek a földalattira. A borostás ellenőr természetesen jegy nélkül felengedi a gyerekeket, a békák meg persze hogy ingyen utaznak a békávn.

Széchenyi fürdő megálló következik, dűnnyögi a hangosbemondó. Itt kiszállnak, majd becsukódik a földalatti ajtaja, és elhajt





mögülük a metrószerelvény. Ott állnak mind a hárman a ligeti tó partján, kihúzzák magukat, ahogy megbámulják a sima víztükröt, mintha egy varázslatos tenger volna sellőlányokkal.

– Kurutty, ott vannak, bent. Ó, békalány és békalencse és békanyál! Itt hagyhattok, elmehettek. Köszönöm, hogy elhoztatok! Csóváz! – brekegi Gülü, és elhúzza a csíkot a vízi osztályterem felé, ami egy faágakkal körberakott hatalmas levegőbuborék.

Amália és Dodó szóra nyitná a száját, de nem megy. Csak ámulnak az iskola kapujában. Gülü távozik, és a gyerekek még mindig mozdulatlanul, sóvárogva figyelik az érkező békagyerekeket, akik a köveken csúsztatják az iskolatáskájukat. Mások ugrálnak a tornaszákon. Egy csoport kuruttyolva fejezi be a tegnapi megmaradt matekot a tóparti stégen. Az uszonyukkal kiradírozzák a rossz számokat.

A békák beugrálnak az iskola ajtaján.

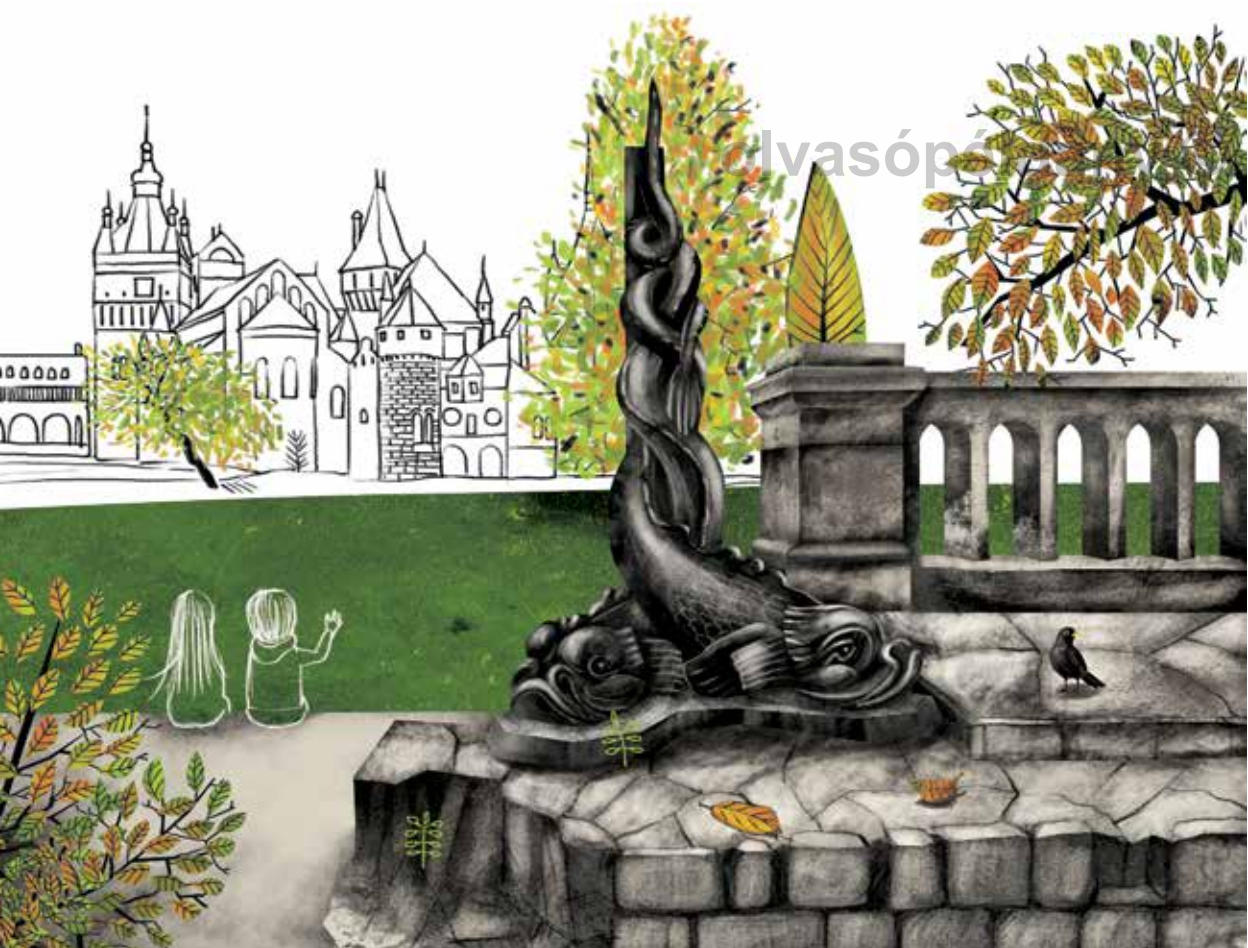
A békatanárok úszva érkeznek meg a békalencseszőnyegre. Uszonyukon spirálfűzet, könyvhalom, ceruzák, tolltartó. A környezetismeret szemléltetőeszközei, lupé, petricsésze, kitömött vízibolhák. Békakréta és békatábla. Értekezlet leirata.

Gülü osztálya becsengetés után rögtön kijön a tópartra. Békatesitanár békatalpakat oszt ki. Ma vízibukfenc lesz a lányoknak, fejesugrás a fiúknak. Az elsős békaosztály felsorakozik a tóparton, sorakozó után egyszerre, békasorban ugranak a vízbe a tanár brekegő síphangjára.

Amália és Dodó leülnek a parti kőre. Belelógatják a lábujjukat a jéghideg, algás vízbe, ami kellemesen csiklandós.

Máris hiányzik a barátjuk. Sóvárgás közben kicsit elszenderednek a reggeli napsütésben. Ahogy ott ülnek, és lógatják a lábukat, mind a ketten arra gondolnak, hogy várják már az iskolát. Milyen jó lehet krétával a falra írni, tornaórán úszni, vizes szivaccsal dobálózni, medicinlabdával focizni. És milyen unalmas óvodásnak lenni, délután aludni, a könyvekben meg csak a képeket nézegetni.

Mégis vissza kell szállni a földalattira. Nem lehetne újratekdeni a napot óvoda nélkül? Bárcsak valaki elfújná egyszer az óvodát, akkor rögtön iskolások lehetnénk! Békaiskolások, mert akkor legalább stégen van a tanulás.



NEGYEDIK RÉSZ

VihArba keverednek

Díszes korlát, szürkéslila épület a Bajza utca 44. Az óvoda erkélyén egy szakadt zászló libeg ferde zászlótartóban, fakó és napszítta.

Amália reggelente megkérdezi, hogy mikor varrja meg a varrónő. Válasz nem jön, mert anya ilyenkor kaputelefonnal nyitja az ajtót, és ha nem működik, ideges. Még kiabálna, még rázná a hideg, hogy elkésik a munkahelyéről. Rohanás, fel a második emeletre. Tizenkét méter. Ötven lépcsőfok, négy forduló.

A lift ajtajára egy feliratot ragasztottak: „Sajnáljuk, a felvonó ma nem működik.” A felirat öreg és kopott, akárcsak a zászló az épület homlokán.

– Itt vagyunk, Amália. Megérkeztünk! – kiabál lihegve Dodó.

A földalatti hirtelen csikorogva lefékez, kinyílnak az ajtók. Kiszállnak az ikrek, és mikor kiérnek az aluljáróból, hatalmas cseppekben esik az eső. Úgy kavarog a por az utcán, mintha füst gomolyogna. Süvít a leszálló utasok fülébe a szél, pörög tovább a Kodály körönd irányába, majd az Oktogonnál eltűnik.

– Telement porral a szám! A fülem, a szemem, az orrom eltömődött – mondja szomorúan Dodó, mikor felérnek az Andrássy útra. A házak alig látszanak. Mintha homokzsákba dugták volna a homlokzatukat.

– Odanézz, Dodó! Hát az ott mi? – kérdezi Amália.

– Mi mi? Semmi. Nem látok odáig. Semmit sem látok – értetlenkedik Dodó, és közben vakarja a fejét, mert ez azért igen különös, hogy tényleg semmit nem lehet látni, eltűnt a város.

Amália megdörzsöli a szemét, azt hiszi, álmodik. Vagy mégsem? Ez itt nem is a Bajza utca, ez nem is az óvoda, ez nem is az eltépett zászló, bejárat és kaputelefon.

– Nem látom az óvodát! Hol lehet?

Egy hatalmas, üres gödör tátong a helyén. Hullámozik és örvénylik benne az esővíz. Sáros és sárga. Az óvoda szőren-szálán eltűnt. Csak egy esővízzel telt tócsa van a helyén.

Elröpítette a szél? Vajon hová lett? Egy másik kerületbe, Budára? Egy másik városba? A hatalmas lépcsőház, a Dadus és a többi gyerek: nincs itt senki és semmi.

Mind elvesztek.

Kanyargós, jeges szél fúj, és egyre hidegebb lesz, a gyerekek fáznak, és fázva reszket a homlokuk.

Dodó átöleli Amáliát, összebújnak.

A postaláda, a biciklik, a roller, a gördeszka mind viharrá váltak. Amália vacogva kapaszkodik Dodó derekába:

– Nincs bejárat, hol menjünk be? Ha nincs csengő, mit nyomjunk meg? Ha nincsenek gyerekek, kivel játszunk?

Miközben Dodó morfondírozik, hogy erre most mit is válaszoljon, hisz mindenre van valami magyarázat, újabb süvítő szél érkezik. Füttyül és karmol ez a szél. Az utcán parkoló autókat felkapja. Felborulnak a kukák, a kerékpártartó, felrepülnek a biciklisták, a korlátok és az útjelző táblák is megemelkednek, a régi sarki telefonfülke eltűnik a felhők között.

A vihar köténye mindent beborít. Kivéve az Epreskertet. Ott szélsend van.

Az Epreskert az óvodával szemben a gyerekek kedvenc parkja, de egyedül nem léphetnek be. A kert tilos és csábítóan titkos. Ott más idők járnak: ha süt a nap a Bajza utcán, ott szél fúj. Ha más hol eső van, a kertben a tűző nap bevilágítja a szobrokat, és a kert szobrai mozdulatlanul beszélgetnek egymással és a járókelőkkel. A járdaszéli virágok illatozva hajlongnak, dús babérbokrai folyton kacarásznak. Mintha csalogatnák a látogatókat, akikről tudják, hogy úgysem léphetnek be. Az Epreskertet magas kerítés határolja. Amália és Dodó összekapaszkodva odalép a park bejáratához.

Lehet, hogy a kerti szobrok tartják vissza a szelet? Azok olyan erősek, mint a szikla. Kőből és márványból vannak. Megnő a karjuk és a combjuk, hatalmas mellkasukkal nem engedik át magukon a vihart.

Az ikrek óvatosan belépnek az Epreskertbe.

– Fogd meg azt a nagy gesztenyefát, Amália! Ha megöleljük, biztosan nem fúj el minket a szél.

– Imádom az epret! A porcukrosat, meg az eperfagyit!

– Amália, hé! Kapaszkodj a fába! Csukd be a szád és a szemedet!

Egyszerre ölelik meg a kert hatalmas gesztenyefáját, ami azért nem olyan egyszerű művelet.

– Nem érem át! Ez óriási – aggódik Amália.

A fa abban a pillanatban, hogy a gyerekek belekapaszkodnak, dülöngélni kezd. Szája nő, csattognak a fogai. Mintha harapni akarna.

– Ez nem fa, Dodó! Ez egy oroszlán! Mindjárt felfal minket, meneküljünk!

Dodó hátrahőköl, majd mikor felnéz a fára, és meglátja a messze-ségben a lomb távoli tetejét, megszedül. Ijedtében elesik.

– Ez csapda! Futás, Amália! Szaladjunk! Fogd a kezem!

Ekkor az ég felől, teljesen váratlanul, Pöttyös néni selymes hangú figyelmeztetése érkezik:

– Állj! Ne mozduljatok! Ez veszélyes hely! Nem véletlenül nem jöhettetek be a kertbe. A fa belsejében fanyűvők laknak. Jól ismerem őket, vihart hoznak és viszályt.

Pöttyös néni felhője hangosan pöfékel, küzd a viharos széllel.

Torz bádoghangon valaki megszólal az égből: „Látod, kissrác? Nagy szerencse, hogy Pöttyös néni él! Különben nem menekültek volna meg.”

A fa beszél hozzájuk. Tépőfogaival szeretné visszahúzni őket. Csattogó szájjal közelít a gyerekek felé, ők gyorsan lefekszenek a földre.

A bokrok kuncogva és kacagva, a virágok porozva dicsérik a gesztenyefát.

– Hol vagy? – kérdezik a gyerekek kétségbeesve.

– Hahó, itt, az Epreskert felett, integetek!

– Pöttyös néni! Te vagy az? – kérdik egyszerre az ikrek.



– Én hát! Kapaszkodjatok! Felhő koccan, ezer villám robban! Macskák az egérlyukba! Hess, vihar!

Pöttyös néni óvatosan leereszkedik a felhővel. Ügyesen landol a gyepen.

A vihar egy pillanat alatt elcsitul. A varázslat, úgy látszik, működik, a szél karjait letöri, a fa ágait megtöri. A fa újra gesztenyefa. Az Epreskert szobrai kedves kőszobrok. Még Küklopsz is mosolyog.

A gyerekek nem haboznak, nem kell nekik kétszer mondani, felpattannak a felhőre.

Épp Terézváros felett lebegnek, amikor eláll az eső, és a szél is elcsendesedik.

– Huh, megmenekültünk. Ez meleg volt! Ez nagy vihar volt, ugye? – kérdezi Dodó Pöttyös nénit.

– Aha, de vége, eltüntettem – mondja nevetve Pöttyös néni. Komoly bajotok eshetett volna, ha nem küldöm el a szelet időben. Viharban a fák nagyon veszélyesek. A város legszebb kertje is gonoszkodik.

– Én tényleg kérek eperfagyit, úgy imádom! Végig arra gondoltam, hogy most akkor egy fagyizóba repülünk. – Amália meg rázza vizes fejét és beletörli a pólójába az arcát. – Képzeld, Pöttyös néni, elszállt az óvodánk...

– Hát persze. Én varázsoltam egy kis vihart, elnézést. Már visszaraktam az óvodátokat. Újra áll a Bajza utca 44. Csak tudjátok, a Szív utcai szerelő úgy megjavította a kapcsolószekrényemet, hogy először azt sem tudtam, merre nyúljak. A kapcsológombok színeit felcserélte, és új feladatot kaptak. Minden összevissza lett megint.

– Te véletlenül varázsoltad el az óvodánkat? – lepődik meg Dodó.

Pöttyös néni megvonja a vállát. Lesüti a szemét.

– Én csak gyakoroltam a kapcsolást. Néha edzenem is kell. Véletlenül vihart varázsoltam. Én sem vagyok tökéletes, na. A kapcsoló azt a parancsot kapta, hogy emelje fel a pesti óvodákat.

– Pöttyös néni, te szoktál hibázni? – Most Amália lepődik meg.

– Dehogyan, nem annyira – rázza a fejét a néni. – Ma ilyen kusza napom van.

A felhő tovább lebeg, tetején a fáradtan pihegő, eső áztatta gyerekekkel. Miközben a gangon és a kapualjban újra megindul az élet.

– Jaj, most látom, a ruhátok csuromvíz. A hajatok egy madárfészek, por és eső. Gyerünk, azonnal indulunk! Sipirc haját szárítani! Ott a hajszárító a kapcsolószekrény mellett.

Dodó és Amália hajszárítás közben kicsit még libabőrös, aztán egészen átmelegedik a testük. Sose szárítottak még haját egy felhő tetején ücsörögve.

Miután elkészülnek, a hajuk és a ruhájuk is tiszta, Pöttyös néni leirányítja a felhőt a Bajza utcai járdára. Leereszkednek, pont a kapu előtt landolnak.

Két ptyolattiszta gyerek sétál be az óvoda ajtaján. A dadustól teát és kalácsot kapnak tízórára. A komor felhők seperc alatt eltűnnek az égről. Terézvárosban szikrázik a nap, úgyhogy délután lehet az udvaron fogócskázni. Hintázni és kuglizni. Huh, azután vége az ilyen fura napnak is.



PÖTTYÖS NÉNI MACSKÁS HÁZA

Amália és Dodó imádják, ha vendégek érkeznek hozzájuk. Ennél már csak az jobb, ha ők mehetnek vendégségbe. Pont olyan klassz, mint a mákos palacsinta megsült széle, vagy a sima porcukor, palacsinta nélkül. A hívatlan, váratlan vendég bármelyik napszakban beeshet az ablakon, benne meg ez a legjobb.

Most épp nagy rumli ül a gyerekszoba szőnyegén. A pakolási kedv mutatója nullán áll.

Ó, bárcsak beesne valaki, és megmentené az ikreket a rendrakástól! Anya négyszer szolt már. A gyerekek párnákkal és székekkel barikádozzák el a szobájuk ajtaját, és leselkednek kifelé a kulcslukon.

Tiszta a levegő, anya levelezik a számítógépén, lehet tovább rendetlenkedni.

A szoba kitágul, az ablak részre nyílik. Amália a szekrényben kotorászik, valamit keres, ami épp megint elveszett. Furcsa hangokat hallani. Dodó szerint valaki van odakint, mintha a Bosnyák tér felől jönnének a hangok. Hollók kárognak: krúg, krúg! Aztán egy koccanást hallani:

– Amália, nézz oda! Az ablakba! Valaki veri az üveget!

Dörömbölés.

– Keresem az ugrókötelem. Nem találok. Inkább segíts, légy szíves! Egyre sűrűbb a kárognás, és egyre élesebb. Hopp, valami berepült az ablakrészen! Dodó odarohan, és felveszi. Egy fehér boríték. A fekete holló ejtette ki a csőréből.

– Nézd csak, Amália! A holló ott köröz a fák fölött!

– Nem annyira szeretem a fekete hollót, félek tőle. Megvan a kötelem! Menjünk ki a játszótérre, Dodó!

– Én egyáltalán nem félek tőlük. Olyan szép feketék. Ha jön egy rossz holló, majd elkergetem, jó? – mondja Dodó, és kinyitja a borítékot, amit a holló dobott be: – Mi lehet benne?

– Nekem mindegy – húzza a száját Amália. De mikor meglátja a levél pöttyös pecsétjét, kikapja Dodó kezéből a papírt.

Felolvasom, jó?

– Nem is tudsz olvasni! – hitetlenkedik Dodó.

– Titkosírást tudok. – Amália kibontja a borítékot. – Nézd csak, ovis jelek vannak rajta! Meg egy térkép.

Dodó magához ragadja a levelet: – Pfú, ezt repülőőről rajzolták!

Középen barna, sáros folyó kanyarog. A Parlament rózsaszín tor-tahab. Cukortetők. Ott a Halászbástya, homokozóban vödörvár. Sovány hidak. Az egyik nyakláncos híd lábán lusta oroszlánok he-verésznek. Nyelvük nincs, csak foguk. A folyó közepén hosszúkás, rejtelmes sziget nyúlik el, a szigetből létra vezet az égbe.

Az ikrek izgatottan forgatják a levélpapírt. Dodó biztos benne, hogy Pöttyös néni küldte. Neki van pöttyös pecsétje és égi térképe. A város pedig Budapest.

– Várj, Dodó, megszagolom! – Amália végigszimatozza a papírt, utána megnyalja a száját: – Sütiszag. – Aztán fintorog: – És macskaszag... Ő lehet! Pöttyös néni postája. Meghívó délutáni sü-tire. Imádom a zsúrokat!

Mivel Gülü matricája is ott van a levél alján, a meghívás az ő névnapjára szól.

Irtó izgi! A gyerekek nagyon kíváncsiak, vajon milyen lehet Pöttyös néni lakása? Még sosem jártak ott, mert oda akárki csak úgy nem mehet fel. Hivatalos felhőmeghívó kell, és ez most egy olyan meghívó, pöttyös pecséttel.

Vajon hol alszik? Van fürdőszobája? Hány macskával él? Sötét és ijesztő a padlása?

Az ikrek a dunai szélnél is sebesebben rendet raknak a szobájukban. Mikor végeznek, hangokat hallani az ég felől. Kurutty, kurutty! Nyam-nyam! Hólyagpukkanás.

– Gyertek, itt vagyok! Itt, erre, nem arra! Az égben! – Gülü hangja. Amália megismeri a kuruttyoló cuppogást.

Gülü nevetve terül el az égen, lebeg és kapálózik, nagyon boldognak tűnik.

– Várunk titeket névnapi uzsonnára. Csokis szúnyog is lesz, és szilvafagylalt! A térképet kövessétek! Na, induljatok. Mire vártok?

Gülü hangját elviszi a szél.

Néma, hűvös csönd ül rá az égre. A boldog varangy teste felszívódik a fodros felhők között.

Amália fejéből hirtelen kipattan egy újabb ötlet:

– Süssünk palacsintát! Még pont van annyi időnk.

– Benne vagyok – vágja rá Dodó. – Ilyenkor illik ajándékot vinni. Üres békalábbal nem mehetünk.

A gyerekek kimennek a konyhába, megsütnek pár palacsintát, és jól megszórják kakaóval. Rákennek egy csomó Nutellát. Mikor elkészül, Amália elpakolja a szennyest a mosogatógépbe. Kekszet és almát hoz a konyhából, és mert hosszú út vár rájuk, két vízzel teli kulacsot is betesz a hátizsákjába, teli vízzel. Dodó gumicsizmát, focimezt és kártyát pakol be.

Sietve elindulnak a Margitszigetre.

A felhőlétra az égig ér, szuper magas. Szédülve másznak, fokról fokra. Negyvenöt lépcsőt mentek, és a létra még mindig a végtelenbe tart, a fodros felhőkön túl végződik. Amália megáll, nem lép tovább. Nyüszögve felsóhajt:

Nem bírom ki. Nincs kedvem névnapozni. Meggondoltam magam. Inkább visszamegyek az ugrókötelemért, és elviszem a játszótérre. Felőlem a hollók is károghatnak. Itt fent nagyon szédülök, fáj a fejem.

Amália nem mozdul többet. Lehajtott fejjel lekuporodik egy létrafokra.

– Mindjárt ott vagyunk, Amália, ne add fel! Már látom a felhőlakás bejáratát!

Amália gondolkodik és gondolkodik, aztán elmosolyodik:

– Jó, de akkor legalább kérek egy palacsintát! Megéheztem. Szomjas vagyok.

Dodó előveszi az alufóliába csomagolt palacsintákat. Egy, kettő, három, mind lecsúszik. Mielőtt az utolsó darabot Amália a szájához



emeli, Dodó odanyúl érte, és gyorsan visszacsomagolja. – Gülünek elég lesz ez az egy, úgyis mindent azonnal felfal.

– Ja, igen, Gülü, teljesen kiment a fejemből – sóhajt sóvárogva Amália.

Mikor az ikrek a felhőlakás bejáratához érnek, Amália húzza meg először a csengő zsinórját. Senki nem válaszol. Néma csend. Dodó is meghúzza.

Távoli hangok érkeznek odabentről.

– Rohanok! Veszem a köpenyem. Nyitom! – Pöttyös néni öltözködik, nem találja a nagy kavalkádban a kedvenc vendégség-pongyoláját.

Dőlnek a vázák a szekrényről, sorban, egymás után repkednek lefelé a polcra a pongyolák.

Macsanyakogást hallani.

– Csitt legyen! Sicc! Összerágtatok a küszöböt!

Pöttyös néni kinyitja végre az ajtót. Közben a mamuszával megállítja a macskákat, akik ki akarnak szökni az ajtóreszen.

Egerek rohannak végig a parkettán. Aztán fel a padra, az asztalon át, a székekre. Cincognak és viháncolnak. Látszik, milyen boldogok, a macska rájuk sem hederít.

Erősen szagolgtatják a gyerekek lábát.

– Nálam macska és egér jó barát. Egyik sem bánt – mondja Pöttyös néni.

Az ikrek ott állnak a sötét előszobában.

– Felraktam az előbb egy kis felhős kakaót nektek, megyek levegőszem a tűzhelyről, nehogy odaégjen. Nagyon vártalak ám titeket! Pakoljátok le a cuccotok, aztán gyertek a kerek ebédlőbe!

Pöttyös néni eltűnik a kakaószagú konyhában.

– Azta! Mekkora felhőlakás! – csodálkozik Amália. – Szerinted most merre menjünk?

– Fogalmam sincs. – Dodó körbe-körbepislog. – Úgy elrohant. Tiszta rumli van. Alig látok valamit. Odanézz, Amália, vagy száz szandál! Sámfa, gombolyag, lerágott gumilabdák. Mennyi bakancs, szatyor, esőkabát.

Dodó eltologatja az útból a bútorokat. Egy fiókos komód, horgolt, fehér terítőkkal. Két régi tonett szék.

Amáliának olyan furesza érzése támad.

– Én nem tudtam, hogy itt a felhőn ilyen sötét lesz. Nedves, nyálas, pókos éjszakai sötét. Nem látok semmit. Dodó, menjünk vissza a Kolumbusz utcába!

Dodó a fejét csóválja. Nem lehet. Túl hosszú az út, lefelé pedig nagyon veszélyes a létra.

Hirtelen maró macskaszagot lehet érezni, az előszoba áporodott levegője eltelik a bűzzel.

Amália nagyot tüszent. A macskák erre kórusban visszaprűszkölnek. Oltári nyávogás lesz, minden zegből-zugból ébredő macskák bújnak elő. Kicsi, nagy, rusnya, tépett és tündöklő, selymes macskák. Cirmos, sziámi, vörös hajú. Akár az újszülött csecsemők egy kórházi osztályon, beindul a cicák bömbölő kórusa. Nyávogó hadviselés.

– Sicccc! Menj innen! – Dodó kiabálására egyik macska sem reagál.



A cicák támadásba lendülnek. Megkarmolják Amália bokáját. A polcokról, a komódról ugranak. A fotelből, a székekről, mindenhol macskák kapálóznak. Ugrás közben hosszan repülnek a levegőben. Dodónak sikerül párat megfognia a nyakánál, és arrébb löknie.

– Gülü, hol vagy? – Az ikrek kétségbeesetten keresik barátjukat.

A távolból egy torz hang válaszol.

– Itt vagyok! Dodó, Amália, ti vagytok? Erre gyertek!

– Merre? – kérdezi Dodó.

– Erre, arra! Aztán megint erre. Itt, a befőttesüvegemben csücsülök. Hahó! Brekk!

A macskák még mindig a gyerekek combjába kapaszkodnak, így nehéz lesz megmozdulni. Dodó javaslatára behunyják a szemüket.

Amália háromig elszámol. Semmi eredménye. A macskák tovább visítanak. Táncolnak és énekelnek, kész macskabál van az előszobában: – Csikizzétek meg őket, akkor abbahagyják – kiabál Gülü.

Könnyű azt mondani! Amália meg sem bírja mozdítani a kezét, annyi cica lóg a nyakán és a vállán. Mikor végre az egyiket sikerül megsimogatnia, a többiek is szelíden dörgölőznek. Elcsitulnak a cicák, és hízelegve nyújtózkodnak a levegőbe.

Dodónak eszébe jut, hogy mi lenne, ha kitennék nekik azt a maradék egy Nutellás palacsintát. A macskák seperc alatt befalják a palacsintát. Mikor elfogy, újra dörgölőznének, de addigra a gyerekek átlépnek rajtuk.

Az ebédlőben Gülü az asztalon ül egy befőttesüveg alján, épp egy légyen nyammog, forgatja a szájában a szétharapott légy maradék testrészeit.

Pöttyös néni kikiabál a konyhából:

– Hol vagytok, egérkéim? Kiscicák? Egyem a szívetek. Szőrötök, bajszotok tiszta csoki. Mit ettetek, arany cicukáim?

– Naná! Hisz megették a palacsintámat. – Gülü elpityeredik. Biztos benne, hogy az a szúnyogos, csokis palacsinta, aminek a maradéka ott lóg a macskák bajuszán, az ő ajándéka volt.

– Ne sírj, Gülü! Nem volt benne szúnyog, csak sima csokis volt – vág közbe Amália. – Süthetünk még, ha van itthon liszt, tojás és tej!

– Hát persze hogy van! Gyertek a felhőkonyhámba! – mondja Pöttyös néni. – Sicc, cicák! Nyomás a Margitszigetre, ott egerészhettek!

Egy mozdulattal kisépri a felhőlakásból a macskáit, egy másik mozdulattal lesöpri az asztalt a kerek ebédlőben. Az ikrek és a béka átmennek a konyhába, nekiállnak palacsintát sütni. Kész-passz, kész is van a sok palacsinta!

Aztán csak nyeléseket hallani. Jóízű csámcsogás, a nyál összekeveredik a finom tésztával. Csokis mindenkinek a szája széle, Amáliának még a combja is. Mikor végeztek minden falattal, Dodó szólal meg először.

– Legközelebb, Gülü, ha nem haragszol, nem az égben ünnepe-lünk. Hanem, mondjuk, a Margitszigeten. Hm? Mit szólsz?

– Kutykurutty. Alig várom, hogy újra névnapom légy. Vagyis legyen. Hányat kell még aludni szerintetek? Bár én, őszintén brek-kegve, a férges, a pókos és a csigás palacsintát jobban szeretem, mint a csokisat. Jövőre lécci olyat hozzatok!

Amália megtörli Gülü és Dodó száját szalvétával.

– Rendben, jövőre jobban figyelünk rád, és útközben sem fogom megkívánni az ajándékodat. Mielőtt elindulunk a vendégségbe, jól teletömjük a hasunkat Nutellával!

Jót nevetnek, mert Amáliának a szája viszont tiszta csoki, a haja, és még a füle is porcukros lett.

Gülü körbetörli Amáliát. Cserébe kap egy pusztit.

Ekkor hirtelen nagy csattanásokat hallani az előszobából.

Pöttyös néni már az uzsonna közben kiment pakolni. Irtó ideges hangon kiabál. Körbeforog és jajgat:

– Fene, mennyit kell még ma pakolni lámpaoltásig! Hogy itt sosincs magától rend!

Az izgatottságtól egészen felfújódik a pongyolája, betölti az egész teret. A hangja megremegteti a felhőlakás habfalait.

Amália, Dodó és Gülü felállnak, tágra nyílt szemmel bámulják. Dodó nem bírja tovább szó nélkül:

– Pöttyös néni, kérdezhetek valamit?

– Ja – válaszolja kurtán Pöttyös néni.

– Te nem szeretsz rendet rakni?

– Utálok. Én a sötétet szeretem és a káoszt. Ezért lettem lámpaoltó. A sötétben sosem látom, milyen rendetlenség van körülöttem. Mégis, néha muszáj elpakolni. – Ekkor ránéz az órájára.

– Ó, mindjárt itt az este. Későre jár. Gyerekek, vége a névnapi vendégségnek, indulunk haza!

Amália és Dodó számára véget ér a zsúr. Elbúcsúznak Gülütől.

Pöttyös néni felajánlja, hogy hazaviszi őket a felhőn, így a gyerekeknek nem kell újra végigmenni a létrán. Ami ugye nem

veszélytelen vállalkozás palacsintával teli hassal. Ezt persze nem kell kétszer mondani.

Az ikrek beszállnak a sístergő felhőbe, hazarepülnek. A Kolumbusz utcai társasház ablakában elbúcsúznak kedvenc lámpaoltójuktól. Pöttyös néni száguld tovább, lebeg a város felett, pár perc sem telik el, kapcsolók csattogását hallani, és kihunynak a fények. Pfú, ez elég jó nap volt.



repülő-só

Csörög az ébresztőóra. Olyan hangosan berreg, hogy a madarak még a nyolcadik kerületben is felrebbennek az ágakról. A nap lassan kászálódik Zugló fölé. Ragadós, morzsás szemmel ébred a város.

Hopp, ott mozog a paplan alatt egy kupac gyerek. Amália kézfeje. Még álmodik, csukva a szeme. Szája a babáján, ráfolyt a nyál. Dodó a maciját szorongatja.

Furcsa, de ma reggel a gyerekek szobájában a függöny sem úgy áll, ahogy máskor szokott. Valaki járhatott itt, és meghúzkodta? A szél ráncigálta meg így?

Amália gyorsan kipattan az ágyból. Egyáltalán nincs kedve lustálkodni. Izgatott, mehetnékje van, mintha öt bolhát raktak volna a pizsamája szárába. Érzi, ahogy egyre hevesebben ver a szíve. Először fejkörzéseket végez. Aztán meggondolja magát. Nem, nem a szobában szeretne reggeli tornázni, hanem odakint a szabadban, valahol a Duna-parton:

– Kirándulni akarok! Most azonnal, induljunk!

Odamegy Dodó ágyához, és megcsiklandozza a testvére lábujját:

– Tudod, mit kérek a születésnapomra? Dodó, ébresztő!

– Alszom, hagyjál. Nincs is születésnapod!

– Majd lesz! – fogadkozik Amália. – Meglátod, milyen szép születésnapom lesz.

Megfogja Dodó műanyag kardját, feláll egy székre, beveszi a lába közé a kard élet, és ugrál, egyre magasabbra és egyre gyorsabban emelkedik. Aztán egyszer csak a szék lába hirtelen kibillen, és Amália leesik.

– Ez mi volt? – pattan ki az ágyból Dodó.

– Semmiség – mondja szomorúan Amália. – Csak leestem a biciklimről.

– Nincs is biciklid! – vág közbe Dodó.

– A születésnapomra lesz! Mindennap, mikor felébredek, arra gondolok, hogy biciklizek. Szereltetek rá repülő-sót. Felemelkedek az égbe, és akkor megyek át Pöttyös nénihez vendégségbe, amikor csak akarok. Elhiszed?

Dodó ezen elgondolkodik.

– Nem is hívtam meg téged. Csak úgy odamész?

Amália előveszi a játék mobiltelefonját.

– Háromezeröt, négyszáz, kettő. Hatvanhat. Halló, Pöttyös néni? Dodó tátott szájjal figyel. Nincs válasz. Amália csalódottan leteszi a telefont.

– Hát nem veszi fel. Akkor nincs otthon. Küldök neki esemest. Valaki dörömböl az ablakon. Aztán nagy huppanást hallani.

Egy vászonkupac zuhan be a gyerekszoba ablakán. Furcsa domb nő a szoba közepére.

– Sósák! – sikít fel Amália.

– Odass, megvan a repülő a biciklidhez! – mondja csillogó szemmel Dodó.

– Ki küldhette? – Amália összevissza fogdossa a zsákot, de nem találja a száját.

A zsák moco rog. Kifeszül a szövete. Hirtelen valaki kidugja az ujját a vászonból. Aztán a hátát, majd a fejét... Pöttyös néni, hát persze, ki más volna, aki így odavarázsolja magát akárhová. Szépen leporolja a pongyoláját:

– Fenékre estem, jaj, fáj is a derekam tőle. – Kiül a zsákból a szőnyegre, és megrázza magát. Hullik a macskaszőr, szálanként az egerek bajsza.

– Hívtatok? Na, hát itt vagyok. Csiribí-csiribá. A városi villanykapcsoló rendben, szépen indult ez a nap, az éjjel mindent átellenőriztettem. Sötétben lehet a legjobban dolgozni, nem győzőm elégszer mondani. Remek, ahogy a Thököly úton zúg a reggeli csúcsforgalom. Zene füleimnek. Óh, te verőfényes napindító vilá-gosság! Végre pihenhetek.

– Gülüt miért nem hoztad? – kérdezi Amália.

– Gülü? Elugrált az iskolába. Ne feledjétek, halaszthatatlan dol-ga van mindennap, a tanulás! Mit csináljunk? Mihez volna ma kedvetek?

Amália izgatott, nem bírja tovább, el kell mondania az álmát.

– Pöttyös néni, én nagyon-nagyon szeretnék biciklizni!

– Nem is tudsz pedálozni! – vág közbe Dodó.

– De tudok! – Amália nem hagyja magát.

– Repülni se tudsz! Ducijuci vagy! Nem bír el a szél. Apa mondta.

– Te meg giliszta vagy, mert nem eszel rendesen, azt is apa mondta.

Pöttyös néni csóválja a fejét. Ezt nem bírja tovább hallgatni, befogja a fülét:

– Kár volt idejönnöm – nyugtázza, és elindul az ablakhoz.

– Ne menj el, maradj! – mondják egyszerre az ikrek.

– Hm, most, hogy jobban belegondolok... – Pöttyös néni fel-áll, és a kezével hadonászva folytatja: – Eszembe jutott valami a biciklizésről. Méghozzá a repülés. Volna egy csuda ötletem! Biz-tosan élnek Budapesten nemveszekedős gyerekek. Velük szívesen kimennék a Római-partra, mert bizony ott a legszebb a Duna. Homokos, selymes és virágos a sétány. Platánfák, stégek, csónak-házak. Na, ott tudnánk kerékpározni, meg felülnénk a ringlispíltre.

Dodó közbe vág:

– Nem, Pöttyös néni, olyan gyerekek, akik sosem veszekednek, nem élnek sehol.

– Hogyan? Honnan tudod? – kérdez vissza a néni.

– Szerintem meghaltak, vagy ilyesmi. Mert én csak veszekedős és verekedős gyerekeket ismerek. Az oviban is mindenki verekszik.

– Akkor jó! – mondja Pöttyös néni. – Én is pont így gondoltam. Kíváncsi voltam, mit válaszoltok. Szóval, aki ma nem veszekszik egész nap, azt elviszem biciklizni.

– Akkor veszünk még repülőst? – Amália izgatott.

– Nem kell venni, hát itt van elég – mutat a szoba közepén a ku-pacra –, a zsákomban hoztam. És kaptok tőlem egy-egy pedálos biciklit. A Duna-parton kipróbálhatjuk.

– Hú, ez jó! Oda hogy kell menni? – kérdezi Amália.

– Repülünk, Amália, ez tuti – morogja Dodó –, még mindig nem érted? Olyan süket vagy!

Mielőtt Amália pimaszul kiosztaná Dodót az újabb sértés miatt, Pöttyös néni akcióba lép. Gyorsan terpeszbe teszi a lábait. Kalimpál, még egyet, aztán fordítva, és máris ott a térkép a kezében.

– Látod, Dodó, mondtam, hogy varázsol. – Amália boldogan kihúzza magát.

Pöttyös néni óvatosan kinyitja a térképet:

– Az ott a Duna. Látjátok? A Hajógyári-sziget, fölötte a Szent-endrei-sziget. Ott középen az Aquincum és a Római-part.

– Mikor varázsolod már a bicikliket? – sóhajt sóvárogva és türelmetlenül Amália.

– Most. Azonnal! Ha csend lesz. Ha nem marakodtok minden szón. Pszt!

Pöttyös néni megint kalimpál egyet. Aztán kivesz a zsákjából egy maréknyi repülősót, és felszórja az égbe. Úgy, hogy mind a hármukra visszazáll a csillogó sókristály, akár Holle anyó tollpárnája, pereg szanaszét. És milyen jó illata van!

– Csukjátok be a szemeteket. Egy, kettő, három... Ezerötszáz-tizenhárom. Kinyithatjátok!

Süvít és repül. Forr a felhő motorja, összepöfékeli a fél légteret. Felette fodrozódik az ég, és a repülő ikrek ott ülnek a felhőn, lógatják a városra a lábukat. Alattuk a folyó egy miniatűr játszótér.

A Duna-parti hordalék pedig világító gyöngysor. Öt percbe sem telik, és a Duna partjára pottyannak. Két szuper biciklin ülnek.

Dodó megdörzsöli a szemét, hunyorog a napsugártól. A szájuk és a szemük is sós. Mintha tiszta morzsa volna, ragad és szúr.

– Tartsátok az útirányt! Hatalmas a forgalom! – kiabál Pöttyös néni, aki egy régi Csepel bringán hajt utánuk a kerékpárúton. – Innentől kezdve ti feletek magatokért!

Az út tiszta hepehupa. Amália a kőbuckák közé hajt, feldobja az egyik bucka, felsikít, mert majdnem leesik a bicikliről:

– Szédülök! Forog a világ, ahogy taposom a pedált.

– A város forog a földdel együtt, Amália, te ezt nem tudtad? – okoskodik Dodó.

– Hagyjál, Dodó, ne kekeckedj! Engem ez a repülősó nagyon megemelt. Alig bírom tartani az irányt.

– Mintha repülnék, pont az benne a jó! – Dodó egyre sebesebben hajt.

Pöttyös néni előrehajol, és a levegőbe szagol:

– Ó, Dunaszag és iszapillat! Imádom! Hal, mocsár, sajtos-tejfölös lángos. Megérkeztünk, gyerekek, ez már a Római illata. Nem lehet eltéveszteni. Kovászos uborka papírtálcán, rozsdás csónakházak, és a tárva-nyitva öltözők régi lakatjai – ezt már szeretem!

Dodó rá se hederít Pöttyös néni örömsóhajtozására, nem hatja meg a túlzott sóvárgás az olajos halszagra. Iszonyúan meghajtja a pedált. Egyre jobban kacsázik a térdeivel, a legmagasabb sebességbe kapcsol.



Azt képzelem, hogy a biciklijem már nem is bicikli, hanem egy repülő autó. Elemelkedik a földtől, talpa alatt hagyja a várost. A partot, a kenukat, ezt az egész napot, még Amáliát is. Egyre magasabbra és magasabbra repül.

Miközben a földúton hatalmas tátongó gödör széléhez kerül. A padka jól megdobja a kerékpár gumiját. Fejben már a Marson hajtja a pedált, aztán a végtelen űrben lebeg. Nem hallja Pöttyös néni utasításait, Amália sikító figyelmeztetését, Dodó számára eltűnik a világ.

Dodó szeme tökéletesen lecsukódott az álmodozástól.

A föld nincs már alatta, mikor a padka feldobja a biciklijét. Irtó nagyot repül a levegőbe, aztán beesik a gödörbe.

Óriási huppanás, könnyek és hüppögés. Elképesztő nagy ez a bukás.

A bicikli első kereke kifordul, a lánc leszakad. A kerékpár kormányja is kicsorbul. Ott fekszik a földön egy kisfiú, meg sem tud mozdulni.

– Leesett a láncom – hüppögi nemsokára.

Pöttyös néni és Amália megállnak, és odamennek Dodóhoz:

– Maradj a földön! Ne mozdulj! – Pöttyös néni megsimogatja Dodó arcát, és látja, hogy csurog az orrából a vér. A kisfiú először a pólójába törli a szája szélére folyó vércseppeket. Amália elővesz egy zsebkendőt, és odanyújtja neki. Bedugják a zsebkendő szélével Dodó orrát. Nemsokára eláll a vérzés. Csak a szipogás marad, és a könnycseppek az arcán, a horzsolások, meg a sok koszolt az egész testén.

Pöttyös néni széleseben kifundál valamit. Előveszi a maradék sózsákot, és szépen, óvatosan kirázogatja. Száll a por a zsákból, a macskaszőr és a só. Odaszáll a sáros gödör szélére, ahol Dodó épp nagyokat szipog. Felszárítja a vért és a könnyeket. A só fertőtleníti a horzsolást és a sebeket.

– Csukjátok be a szemeteket! – mondja Pöttyös néni halkán, suttogva a gyerekeknek.

Mind a hárman összedugják a fejüket.

– Egy, két, há', ezerötszázhuszonhárom.

Az égből kötszerek és gyógyszerek potyognak. Orvosi olló, ampullák.

– Készen is vagyok, így ni. Tedd ide a fejedet, Dodó! – mondja Pöttyös néni. – Berakok egy rendes tampont az orrodba.

Odahúzza magához a kisfiú fejét, és bedugaszolja steril vattával a nóziját.

Dodó már egyáltalán nem akar hős lenni, sem autóversenyző, sem biciklista, sem Darth Vader:

– Nem én vagyok beteg. Az egy másik gyerek volt, aki elesett és megsérült. Nekem nem is vérzik az orrom, nem fáj a fejem egyáltalán. Amúgy sem látok semmit. Még szúr picit a hasam, de meg fogok gyógyulni. Ugye?

Pöttyös néni lerakja a kötszereket, és megsimogatja a kisfiú arcát. A Római-parton ekkorra már nagy a délutáni zshivaj. Letörlik a sáros, koszos könnyeket Dodó arcáról és a combjáról.

Mikor végeznek, elsétálnak egy padhoz.

Ülnek a padon, csukott szemmel. Nem történik semmi, és most épp ez a jó. A semmi, az unalom a legjobb dolog a világon a meleg, napsütötte Duna-parton.

Egyszer csak, mint akiben elemet cseréltek, Dodó szeme kipattan. Ez egy másik gyerek, egy másik gyerekdodó. Felugrik, a lába közé veszi a biciklijét:

– Kérem a lángost! Sajtos-tejfölöset. Utána a vattacukrot! Fagyit, meg a gesztenyepürét. Meggyógyultam.

Amália bólogat, de Pöttyös néni csóválja a fejét:

– Csak óvatosan. Tudod, hogy én aztán imádom repülni, enni és kapkodni, de most állt el az orrod vére. Úgy döntöttem, ma nem ülünk fel többet a biciklire. A repülősó is elfogyott, üres a zsák. Odatoljuk a büféhez a kerékpárokat, és eszünk egy lángost. Benne vagytok?

– Naná! – bólogatnak teljes összhangban az ikrek.

A büfében három lángost rendelnek, sajttal és fokhagymával. Mindenkinek ízlik. Pöttyös néninek tiszta olaj lesz a szája széle, ezen nagyokat kuncognak a gyerekek.

Utána elmennek kezet mosni, aztán a hintához, felmásznak párszor a mászókéra. Mikor jól kijátszották magukat, a néni hirtelen felrikolt:

– Indulás haza! Ne halljak ellenkező szavakat!

A felhő időközben visszacsurgott a Margit hídig. Úgy kell utána-fütyülni.

Az ikrek berezelnek a rikoltástól, és egy szempillantás alatt a fedélzeten vannak.

Mikor megérkeznek Zuglóba, Pöttyös néni ébresztgeti őket, Amália és Dodó mély álomba merülve alszanak a fedélzeten. Rettenetesen kimerítő dolog a biciklizés és az orrvérzés. Este olyan fáradtan dőlnek az ágyukba, hogy anya meséje is elmarad Lámpaoltó Pöttyös néniről.



Pöttyös néni NYOLCVANADIK születésnapja

Szokásos szombat délutáni macskajaj szüremkedik ki a felhőlakás ajtaján. Karmolásnyom visítással és bajuszcsörte.

A cicák lustálkodnak és civakodnak, a repetáért most a kandúrok állhatnak sorba. A többieket ellökdösik.

Ha benézünk a szobába, Gülü ott fekszik feldobott uszonnal egy zöld kanapén, épp mesét néz. Gombóc Artúr kalitkába kerül, oda-bent jól meghízik a csokoládétól, de Pom Pom kiszabadítja. Közben csattog a békanyelv, ropog a szúnyogmogyoró. De jó is evés közben tévét nézni, vagy mese közben enni! Minden szombaton ez a rész megy, mert Gülünek a csokis mese a kedvence. Jól lehet rá csámcsogni. Vakarózni, szédelegni a képernyő bámulásától.

Pöttyös néni pizsamában pakol a konyhában. Szokásához híven, miközben elrámol, rombol is. Folyton nekimegy valaminek. Összetöri a mélytányért, vagy a kristálypoharat, mikor mi akad a dereka útjába, szépen leveri. Reménytelennek érzi a pakolást, ahogy reménytelennek érzi ezt a sűrke szombatot, a szeptember hetedikét. Szeptember hetedike a gyerekkorában titokzatos nap volt. Szenvedélyesen szerette. Mikor megöregedett, ki nem állhatta.

Most akkor inkább lehuppan egy székre, mielőtt teljesen tönkremegy a berendezés.

Majd nekiáll megvarrni egy szakadt párnát, addig is telik az idő, unalmas, nagyon unalmas nappal élni annak, aki az éjszakát szereti.

A tű jól varr, de az olló rosszul vág, ezért felszakad a varrás, és tiszta madártoll lesz az ebédlőasztal.

– Jaj, nekem, ez nem az én napom. – Pöttyös néni sóhajt egy nagyot, és mikor a sóhaj utolsó lehelete elhagyja a szájpadlását, váratlanul megszólal a kapucsengő.

Olyan hosszan csöng, hogy még a pongyolája is majdnem fel-feslik a hangerőtől:

– Ki lehet az ilyenkor? – morogja maga elé. Elrakja a tüt meg a cérnát a varrodobozába, aztán komótosan kislattyog, hogy megnézze, ki rángatja ilyen otrombán a csengőzsinórt.

– Hű, ezek az ikrek lesznek. Megkapták a meghívómat – brekegi Gülü. Lustán bámulja tovább a képernyőt. Nehogy meg kelljen moccanni, a mozgás ugyanis fáj. Kivéve a szájmozgást.

Pöttyös néni átlép a macskák kupacán:

– Senkit sem hívtam – morog –, ki az a bolond, aki ilyen magasra felmászik hétvégén?

– Mi vagyunk! – Amália kuncogva meghúzza még egyszer a zsinórt. – Engedj már be, Pöttyös néni, hideg van, fázunk!

– Jól van! Hej, elég abból a csengetésből!

Beengedi a gyerekeket, az ikrek rögtön berohannak az ebédlőbe. Pöttyös néni meglepődve gombolkozik. Hogy kerültek ide a gyerekek? Mára ő bizony egy árva pesti gyereket sem hívott ide.



– Te pizsamában vagy még? – kérdezi kíváncsiskodva Dodó. Megdörzsöli a szemét, sosem látták ilyen szomorkásnak az égi nénit. És sosem látták pizsamában, hát még elgombolt pongyolában.

Leülnek az ebédlőasztalhoz mindannyian.

– Igen, szombaton mindig pizsamában vagyok, vagy hálóingben, mikor mihez van kedvem – tűnődik Pöttyös néni egy frappáns válaszon, de semmi szellemes nem jut eszébe. – Nemrég fürödtem. Meg pakoltam, aztán törtem-zúztam, varrtam, nem volt nekem időm öltözködni. Minden kicsúszott a kezemből, látjátok, még a gombok is lepotyognak, ha hozzájuk érek.

– Szerintem gombold be rendesen, akkor nem olyan nagy a cicid – kuncog Dodó.

– Most olyan, mint két vulkán – replikázik Amália.

Pöttyös néni nincs vicces kedvében. Azért enged a gyerekek pimaszkodásának:

– Hát pedig jó dolog a nagy cici. Mikor megszülettetek, fentről figyeltek ám titeket. Inkubátorban éltetek, mint két kis kukac, akkorának születtetek.

Pöttyös néni vacillál, hogy is folytassa...

– Vagy nem is kukac, mint két tű, olyan szúrós volt a csontotok. Semmi zsír nem akadt rajtatok, csak a hártavékony, vérekes bőrtök. Ott feküdtetek, ahol sosem oltok lámpát. A klinikán, a Mária utcában. Nővér etetett benneteket. Szondán keresztül kaptatok az anyatejet. Ahelyett, hogy egy jó nagy mellet szoptatok volna. Szerencsére nemsokára hájas combúak lettetek. Mert a nagy cici-ből sok tej jön, amire különösen szüksége van a korán érkezett ikerbabáknak.

– Jaj, Pöttyös néni, ezt már mesélted. Százegyszer – mondja Dodó.

– Nem ez a lényeg, hanem hogy mindig másképp mesélem, hogy a babakorotok mindig más legyen.

– Nem is igaz a meséd! Mi anya cicijéből szopiztunk. Olyan fincsi anyatejet, hogy csak na. Nekünk nem volt sem akváriumunk, se szondánk – értetlenkedik Amália.

– Én egy fiatalos, friss agyú öregasszony vagyok. Eleget éltem már, hogy az igazat mondjam. Aki sokat él, többet lát. Különösen, ha az égben él, és az egész városban bármikor sötétet csinál. Na, azt még a tündérek és a denevérek sem tudják.

Dodó odabújik Pöttyös néni ölébe, és közbevág:

– Ha te tényleg olyan nagyon öreg vagy, mint mondod, akkor miért nem vagy beteg?

Pöttyös néni hezitál.

– Én sosem voltam beteg, hát sosem halok meg. Persze azt nem mondom, hogy néha nem szeretnék meghalni.

– Még sosem voltál kórházban? Régen, mikor megszülettél? – faggatja tovább Amália.

Pöttyös néni gondolkodik, úgy tesz, mint akinek fogalma sincs, mikor született. (Lehet, tényleg fogalma sincs, hisz ami régen volt, arról nincs papír.)

A gyerekek oldalát viszont egyre jobban fúrja a kíváncsiság kukaca.

– Na, mondd! Mondd már meg!

Légyszí, Pöttyös néni, te is voltál gyerek?

– Régen volt, réges-régen. Még a háború előtt. Nincsenek róla internetes bejegyzések, olyan régen. Alig emlékszem. Egy kis faluban éltünk, amit hatalmas szántók vettek körbe...

– Hű, ez nagyon izgi! – mondják egyszerre az ikrek, csillogó szemmel hallgatják a történetet.

– Bába fogója húzott ki anyám méhéből. Iciripiciri kis lila gombóc voltam, csupa vér, hártavékony bőrrel, pont olyan, mint ti a klinikán. Reszkettem. Egy forró cserépkályha mellett jöttem a világra. Rögtön a kredencre tettek, amikor kibújtam. Apám a szvetterével takart be. Dideregtem a forró kályha mellett is. Anyám aludt három napig, olyan beteg lett a szüléstől. Aztán harmadnap délben hirtelen felkelt a gyermekágyból, mint akinek semmi

baja, felpattant. Naponta tizenegyszer szoptatott meg, de hamar elfogyott a teje.

– Faluban éltél? Volt kertetek és tehén? – kíváncsiskodik Amália.

– Istenem, de szép volt! Nyugodt, csendes. Sáros, trágyaszagú, libaszagú élet. Nem úgy, mint itt a szmogos Budapesten. Az jó szag volt. Faluszag. Rozsdavörös lópokrócon nevelkedtem. Rigók és csúszkák repkedtek körültem. Míg anyám kapált, főzött, vagy kiabált, mert a szomszéd nénivel folyton veszekedtek, én négykézláb másztam a kertet. Ha nem akarták, hogy rohangáljak, beástak egy gödörbe. És hát, mi tagadás, elég eleven gyerek voltam. Babot, salátát, krumplit ettem egész nap a túlmozgástól. Anyatej helyett kecsketejet ittam vacsorára.

– Nem volt kakaó meg hamburger? – kérdezi Dodó.

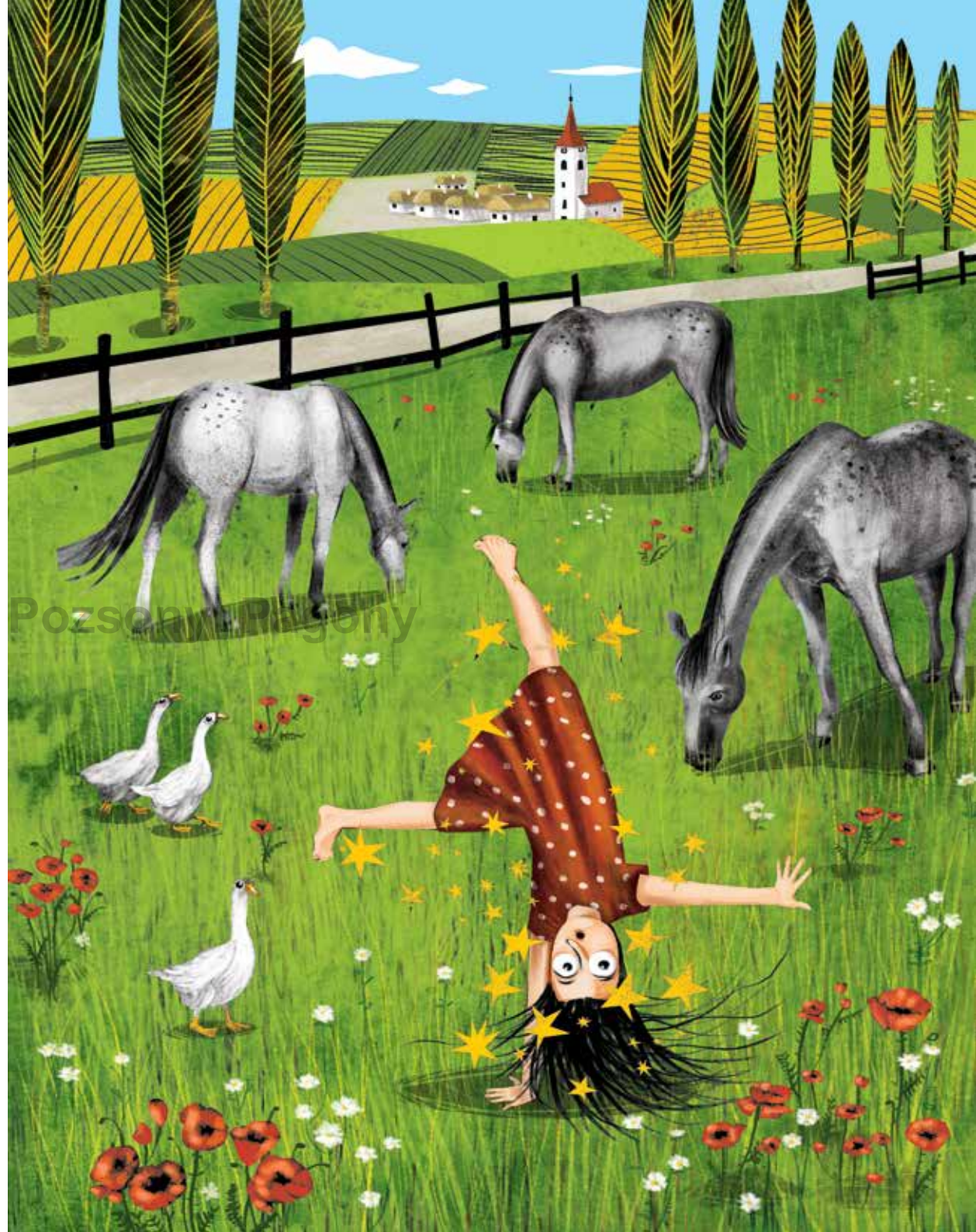
– Se gumicukor.

– És olasz fagyi?

– Mennyi butát kérdeztek! Semmi nem volt. Titokban beme-részkedtem az istállóhoz. Aztán amíg a lovak ittak, próbáltam magamnak ennivalót szerezni a magtárból. Észrevettem, hogy tudok varázsolni. Először csak kis dolgokat, egy almát, szedret, kantárt, fogast, aztán egyre nagyobb tárgyakat a feje tetejére állítottam. Játékokat, kisautót, olajlámpát. Elég volt ránézni, és magától meggyulladt a betlehemi gyertyánk karácsonykor az ebédlőasztalon.

– Hány lovak volt? – faggatja tovább Amália.

– Csak pár, nem sok. Az almásderes lovak vigyáztak rám, ha elment a vásárba anyám és apám. Nem rúgtak belém, nyalogattak inkább, beledörgölöztem a sőrénükbe. Felültem a farkukra,



mint egy légy, táncoltam. Vagy rágták a fülemet a hatalmas, sárga lófogokkal. Talán nekik köszönhetem, hogy annyit mozogtam.

Amália és Dodó tátott szájjal hallgatják Pöttyös néni gyerekkorát.

Mikor Gülü a másik szobából meghallja a légy szót, hirtelen felugrik, és ott terem az ebédlőasztalon.

– Ó, légy, hol vagy? Hadd egyelek meg!

– Pöttyös néni gyerekkorában, te, légyenyelő! – Dodó megnyugtatja Gülüt, hogy még semmiről sem maradt le. Mindenkinek korog a gyomra, nem csak neki.

– De jó, hogy átjöttetek! – Gülü megcsikizi az ikreket, nagyon boldog. – Pöttyös néni tegnap óta folyton csak a gyerekkorában él. Fel sem öltözött. Pizsamában flangál. Ki akart ugrani a felhőről. Azt mondta, nem akar itt élni, újra gyerek akar lenni.

– Már pityeregni se szabad? Hadd keseregjek, amikor az nekem jólesik! – pattan fel Pöttyös néni, mint a nikkelbolha. Mérgesen és éhesen. Na, ez már a régi Pöttyös néni, akit a Lámpaoltó meséből olyan jól ismernek a gyerekek. Aki ugrál és tevékeny, varázsol és kalapál a kezével. Aki minden baj felett ott terem az égen.

– Megéhezttem. Remélem, ti is így vagytok velem, készítetek uzsonnát, jó? Mit szeretnétek?

Pöttyös néni befordul a konyhára.

Gülü málnaszörpöt szeretne, a gyerekek mézes kekszet. Egymás szavába vágva licitálnak, inkább kalácsot, vagy kakaós csigát, pudingot, gyümölcssalátát...

Mikor mindent befaltak, tele a hasuk, elcsitulnak végre. Gülü óvatosan kiugrál a konyhába. Hátán egy meglepetésdobozzal jön vissza. A doboz csodaszép, díszes szalag megy rajta körbe. Meg jó fura szaga van.

A következő felirat villog a tetején: LÁMPAOLTÓ.

Pöttyös néni rögtön tudja, hogy őt illeti ez a meglepetés, de úgy csinál, mintha nem értené. Gülü az asztal közepére teszi. Pöttyös néni óvatosan felemeli, és kibontja a szalagot. Hezítál, aztán leveszi a tetejét. A dobozban egy másik doboz van. Szép, virágos papírba csomagolva. Rajta egy szám: 80.

– Pszt! Titok. Nem akarja, hogy megkérdezzék, hány éves – súgja Gülü. – Ezért írtam rá 80 darab süteményt. Aztán int a fejével.

– Boldog születésnapot, Pöttyös néni! – kiabálják egyszerre a gyerekek.

Eltelik egy, kettő, három perc. Pöttyös néni halkán nyüszít, aztán a nyüszítése szipogássá változik. Amália és Dodó néma csendben, lesütött szemmel ülnek. Gülü elkuruttyol egy ünnepi békadalt.

Feszült járkálás következik a felhőlakásban. Pöttyös néni törölgeti az orrát. Szipog.

Szerencsére kiesik Amália kezéből a süteményes kanál, mikor elsőként neki akar kezdeni a doboz tartalmának. Olyan élesen koppan a padló hideg kővén, hogy a macskák is berezelnek tőle. Pöttyös néni kacagásban tör ki, villámot szóró banyakacajban.

Az ikrek erre felszabadultan felkiáltanak:

– Pöttyös néninek ma van a nyolcvanadik születésnapja, hurrá!

A boldogság villámai megrázzák az egész felhőt. Gyorsan befalják azt a nyolcvan sütit és habcsókot, ami a dobozban volt. Mindenki jóllakik. Amália persze nem bírja magát tovább türtőztetni, és megkérdezi:

– Pöttyös néni, te mit kaptál a születésnapodra?

– Semmit. Nem is tudom – válaszolja halkán, hadarva.

– Akkor mi szeretnénk adni neked valamit. Csak akkor árulj el egy titkot!

– Nincsenek titkaim – rázza a fejét Pöttyös néni. Annyira rázza, hogy kiesik pár csat a hajából, és két pók.

– Biztos akad olyan, amit sosem kaptál meg a szüleidtől, de nagyon-nagyon-nagyon szerettél volna – kuruttyol Gülü.

– Hát, nem is tudom. Most megfogtál. – Pöttyös néni félretolja az asztalt. – Várjatok egy picit. Mindjárt kitalálom.

Csukott szemmel váratlanul lefekszik a szőnyegre.

Mozdulatlan, mint akiből kiszállt a széplélek. Kezei és a lábai is elernyednek.

Pöttyös néni eltűnt, csak a teste hever a földön.

Gülü odaslattyog, betakarja egy óriási pléddel. A macskák is mind sorban odajönnek kíváncsiskodni, lefekszenek mellé, és nyalogatják.

Még a légy zümmögését sem hallani. Amelyik megmozdul, Gülü azonnal bekapja.

– Ööö – nyílik a néni szája. – Szeretnék egyszer elmenni világosan a Fűvészkertbe. Kapcsolószekrény és távirányító nélkül, hogy láthassam Viktóriát. A gyönyörű tündérrózsát, amit gyerek-

koromban úgy szerettem. Az volt a legjobb dolog a világon, ráfeküdni a szirmaira, és elaludni.

Pöttyös néni kitakarózik, csupa pír az arca.

Felül, lerázza a port a ruhájáról. Hullik a macskabajusz szálanként a padlóra.

Mindenki, aki a felhőlakásban tartózkodik, a macskák, a béka és az ikrek, pontosan ugyanarra gondolnak: hogy a fenébe lehet egy virágra ráfeküdni? Ki látott már olyat, hogy egy hebrencs nyolcvanéves viráglevélen szundikál? Á, ilyesmi csak a mesékben lehetséges.



FÜVÉSZKERT



Kóvályogva robot egy fodros felhő a Fiumei út felett. Nevet, az utasok is jól szórakoznak a fedélzetén, süteményt majszolnak. Fogdossák az eget, a másik kezükkel pedig kormányoznak. Még nem sejtik, micsoda szerencsájük van.

Ma reggel, hajnalban a Fűvészkertben kinyílt Viktória, a fehér szirmú tündérrózsa.

A meleg mocsárban élő növény levelei másfél métereseek. Redője szív alakú gumimatrac. Ahogy ráfekszik a víz felszínére, foszforeszkáló zöld szigetként nyújtózik el rajta. Olyan nagy a felülete, hogy egy embert simán elbír.

Pöttyös néni most újabb fejezetbe kezd a fedélzetén, a gyerekkoráról mesél. Annyira belemerül, észre semmi veszi, hogy közben elengedte a kormányt.

Jaj, forogva kacsázik a mennybolt, az utasok majdnem lepotyognak! Fejük felett tetőcserepek lógnak.

– Kapaszkodjatok! Kanyarodunk! – kiabál. Odakap a kormányhoz, de már késő.

Dodó, Amália és Gülü fejre fordulva kapálóznak. Olyan ferdén ülnek a felhő szélén, mint a nádszálak viharos szélben. Az ikrek a biztonság kedvéért inkább négykézlábra ereszkednek, Gülü bebújik a befőttesüvegébe. Pöttyös néninek még mindig be nem áll a szája... csak mesél és mesél, mint aki semmit nem érzékel a világ felfordulásából.

– Amikor életemben először a háború után a fővárosban jártam, anyukámmal krumplit vittünk a Tömő utcába, Józsefvárosba. A házfalak mellett gyalogoltunk az Üllői úton. Kézen fogva baktattunk. Hosszú, poros nyár volt. Kavargott a szél. Utána anyám elvitt a Fűvészkertbe, hogy megnézzem Nemecek szobrát. Már alig vártam! Mert én folyton a Pál utcai fiúkat olvastam háromévesen. Kívülről fújtam.

Tudtál olvasni? – csodálkozik Dodó.

– Naná! Elhatároztam, hogy megmondom a vörös inges Pásztoroknak, nem lett volna szabad Ernőt megfürdetni. Vagy ha megfürdetik a hideg tóban, szárítsák őt meg rendesen.

Pöttyös néni megszakítja a történetét, az orrával a levegőbe szagol, és elmosolyodik.

– Közeledik a kert. Érzem az illatát. Igen, ez csakis az lehet.

A sístergő felhő elkanyarodik a Teleki tér felé.

– Mikor aztán anyám bevitt kézen fogva a pálmaházba, belépünk a forgóajtón, nekem elállt a lélegzetem. Torkomon akadt a levegő, se nyelni, se köpni nem bírtam. Lefagytam, olyan csudaszépet láttam. Pedig a pálmaházban harminchat fokra melegítik a levegőt,

a nagy párából egészen más érzés ott levegőt venni. Köhögttem, krá-
kogtam a csodálattól. Kiderült, hogy aznap nyílt ki a tündérrózsa,
és a kert virágőre, egy amúgy elég morgós bácsi, megengedte, hogy
ráfeküdjek. Nem varázslat volt, én abban amúgy nem is hittem.
Ott feküdtem a Viktória virágon, és a lábam a vízbe lógott. Míg
anyám elment a dolgára, több órára elszenderedtem. Akkor volt
először tündéres álmom. S a tündér én voltam benne. Hát innen
van ma is a varázserőm. A forrása Viktória virága. Azóta hiszek
a varázslatokban.



olvasópéldány © Pozsonyi Págy

Klinikák, Mátyás tér, Dankó utca, Magdolna utca. Nagy betonfa-
lak között repülnek a gyerekek, ide-oda himbálózik a felhő. Dodó
nem hagyja, hogy eltérjenek a helyes útról, míg Pöttyös néni ál-
modozik a gyerekkoráról, ő bizony visszahúzza a felhőkormányt,
és egyenesben tartja a hajójukat.

Illés utca 25. Fűvészkert, főbejárat. Hatalmas kovácsoltvas kapu.

A kertben lombos fák, hűs levegő. A gangos pesti bérházak kö-
zött igazi oázis.

– Gyerekek, fogjátok meg a derekamat! Ereszkedünk! – Az ikrek
belekapaszkodnak Pöttyös néni oldalába, és leereszkednek a be-
járáthoz. Gülü kikecmereg a befőttesüvegéből, elsőnek ugorja át
a vaskaput. Amália és Dodó a repüléstől szédelegve mennek el a
portáig.

A félszemű, sapkás portás árulja a belépőjegyeket, egy her-
nyófejhez hasonlít. Az ikrek fotójegyet is váltanak, hisz elhozták
a fényképezőjüket, hogy lefényképezzék a varázsvirágot.

– Flóra és fauna. Mindent a szemnek, semmit a kéznek! Fűre
lépni tilos! A tóban fürdeni szigorúan tilos! Növényeket fogdosni
veszélyes! Káros és ártalmas virágot és bogyót enni! Az ágakat
letörni pimaszság! – figyelmeztet a hernyófejű a fogpiszkálós szá-
jával. Aztán unottan átnyújtja a jegyeket.

Az ikrek félve bólogatnak, mert hernyófej egyre hatalmasabb
lesz a portásfülkében. Amilyen gyorsan csak lehet, otthagyják
a bejáratot. Elfutnak a borostyánvárhoz. Gülü lihegve üget utánuk,
de egy idő után mégis meggondolja magát, és letér egy jószagú
pocsolyához:

– Ó, micsoda nyirkos kert! Himbálózik a póknyál. Ezer szúnyog-lárva, nyam-nyam. Itt enni lesz a legjobb. Kár mozogni ott, ahol feküdni lehet.

A béka rögtön elmerül a pocsolyavízben.

Ez a kert bizony csodás, akárhonnán futjuk át. Dodó és Amália nem győznek betelni vele. Tele van színes kavicssal, óriási fűszállal, tuskével, cincérrel. Megállás nélkül fényképeznek. Balkáni juharfákat, a Kárpátok virágait és a kaukázusi fenyőt is megörökítik.

Amália persze mindent összefogdos, az ujjaival, tapintással közlekedik a kacskaringós, keskeny ösvényen. A bokrok megtépkedik a pólóját.

– Jaj – vonyít az ivókúthoz érve –, vérzik a kezem, Dodó, halod? Megszúrtam!

A kaktuszok felkarcolták a tenyerét és az arcát, a fenyő piros bogyóját megette, úgyhogy Amáliának ki kell mosni a száját, és elállítani a vérzést a kezén.

Dodó odamegy a sziklához, ahol a kút van, lekezeli a sebeket, és a lelkére köti a testvérének, hogy semmihez ne nyúljon, és semmit ne egyen meg.

Pöttyös néni megtalálja kedvenc helyét, a tavat, ahol Nemecek fürdött. Ott ül a parti kövön, lógatja meztelen talpát a vízbe, ami jól megcsiklandozza. Pongyolája ide-oda hajol a kuncogástól. Innen amúgy nagyon jól látni Viktória rózsaszirmait a pálmaház kazet-tás üvegablakán át. Alig várja, hogy Amália és Dodó odaérjen, és együtt induljanak a pálmaházhoz.





Mikor az ikrek végre a tóhoz érnek, közösen elkötnék egy csónakot a parton, hogy átevezzenek a pálmaház bejáratához. Pöttyös néni azonnal átveszi az evezőlapátokat, és teljes erejéből hajtani kezd. Dodó egyfolytában fényképez, kitt-katt. Most a bambuszról, a nádról meg az aranyhalakról készít képet. Szerencsére a csuklójára kötötte a fényképező zsinórját. Amália viszont megint nem figyel oda, és mikor épp a kaktuszok virágait böngészi a fényképezője keresőjében, megbotlik a csónak orrában. Elveszti az egyensúlyát, hiába kapaszkodik a nádasba, hogy megtartsa a billegő hajót, a nádas szára elreped. Amália beesik a vízbe. Loccs. Kapálózik a lábaival, de a sötétzöld víz teljesen elnyeli a segélykérő visítását.

Közben Pöttyös néni riadót fúj, először varázslattal próbálkozik. Terpeszbe áll, rászámol. Egy, kettő, három. De mivel kint hagyta a távirányítóját, a varázslat nem az igazi. Épphogy a víz tetején tartja Amáliát.

Dodó végül úgy dönt, beugrik a vízbe, és kimentí a testvérét. Sikerül, felúsznak a tó felszínére. Amália szeme csukva, szája csukva, néha furcsa hangok bugyognak ki a szája szélén, meg az orrán. A csónakba nem tudnak visszazállni, mert ahhoz nagy erő kéne, és Amália nem tud kapaszkodni, az utolsó ereje is elúszott.

Dodónak eszébe jut, hogy hívja Gülüt, hisz ő piszok jól úszik. Csakhogy a béka egy távoli pocsolyában épp a békalencsékkel játszik.

– Gülü! Riadó! – kiabálja háromszor Dodó. Aztán Pöttyös néni vel együtt ordítják.

– Riadó! SOS!

Gülü szerencsére meghallja a rikácsolást, és azonnal tudja, hogy irtó baj lehet, ha Pöttyös néni úgy ordít, mint egy fába szorult féreg.

Kimászik a pocsolójából, és odaugrál a tóhoz.

Kapálózó gyereket lehetetlen a mély tóból kimenteni, ha előtte nem nyugtatjuk meg őket. Úgyhogy Gülü megsimogatja a kislány nyakát, és szépen, lassan csúsztatja fel a síkos, varangyos hátára. Ahol a legyek és a piócák tanyáznak.

Kiúsznak mindannyian a tópartra.

Amália ébredezik, kirázza a hideg, mikor arra gondol, hogy Gülü varangyos hátán utazott. Mégis nagyon hálás neki, megrázza magát, és megpuszítja a békát.

– Menjünk a pálmaházba, megszáradtam!

– Ó, nekem nagyon melegem van, féltem a békabőrömet. Mindjárt levedlek. Hát nem is tudom – hezitál elpirulva Gülü.

– Már látom, amit te nem! Ott, a tó közepén, juhé, kinyílt a Viktória virág – sikítja Amália.

– Akkor ugrás! Egy, kettő, három!

Gülü hatalmasat lép.

Pöttyös néni felkapja pongyolája szélét, Dodó a fényképezőjét.

Ott állnak a pálmaházban, pont azon a helyen, ahol a szívlevél szétterül a víz felszínén. Ott, ahol Pöttyös néni gyerekkora van.

– Megszagolhatom a szirmát? – kérdezi óvatosan Gülü.

– Hát persze, nyugodtan. Menjetek rá fel! – Pöttyös néninek egészen kipirul az arca az izgalomtól.

Mindannyian felmásznak a virágra és lefeksznek a levélre.

Amíg hevernek és szundikálnak, folyamatosan érezni lehet a virág varázserejét. Az arcon, a hátukon, a szemükön és a szájukon selymes szálak futkorásznak. A varázserő szabályosan csiklandozza az orrukat és a talpukat. Addig birizgálja, amíg csoda boldogak nem lesznek.

Pár perc telik el, mikor egyszer csak dörögni kezd az ég. Fekete felhők borulnak rá az égboltraamik egy kiadós zivatar közeledtét jelzik. Csepeg, először lassan, aztán egyre több, mintha dézsából öntené a könnyét egy síró felhő odafentről. Az esőcseppek a pálmaház tetejét kopogtatják.

De a látogatók rá se hederítenek. Mozdulatlanul fekszenek a levélen. Viktória teljesen elvarázsolta őket.

Valami mocorgás mégis elkezdődik. Pöttyös néni ébred először, lassan visszatér az ereje. A gyerekek is felkelnek, Gülü kinyitja kidomborodó szemét. Az ég újra csendes. Időközben odébbáll a vihar.

Csak álmodták volna az esőt? Vagy igaz volt?

Észre sem vették, hogy fél napot átaludtak.

Pöttyös néni felpattan. Soha ilyen meleg boldogságot még nem érzett, mint ami az imént a gyerekkorából jött. A gyerekek most már pontosan értik, mi a varázslat egy virágban. Viktória egy másik ember gyerekkorába röptette őket.

A vihar az összes rossz érzést és botlást elűzte a testükből, amíg aludtak. Kicserélte a sejteket. Begyógyította a sebeket. Nemecek sem halt meg egyáltalán, Nemecek él, nem is lett beteg a fürdéstől. Vagy ha beteg, meg fog gyógyulni. Majd át kell írni az összes

rosszul végződő mesét. Legkésőbb akkor, ha visszaérnek a gyerekszobájukba, a Kolumbusz utca 54. szám alá.

– Jézus, ilyen későre jár, mindjárt esteledik, és még nem ment le a nap! Egy, kettő, három! – számol Pöttyös néni.

A felhőjük útra készen pöfög a Fűvészkert pálmaháza felett, aztán sisteregve, villámgyorsan eltűnik utasaival az égen.

Szeptember van, mindjárt itt az ősz, egyre korábban sötétedik. Mire hazaérnek, lemegy a nap, és kormos, fekete függöny lóg a házakon. Pont itt az idő, hogy lámpaoltó, hegyes orrú, örökmozgó Pöttyös néni lekattintsa a kapcsolókat az egész városban.

olvasópéldány ©





TaRTALOM

1. Pöttyös néni és az elveszett kulcs	5
2. A béka gyomrában	17
3. Gülüt iskolába kell vinni	24
4. Viharba keverednek	33
5. Pöttyös néni macskás háza	40
6. Repülő só	52
7. Pöttyös néni nyolcvanadik születésnapja	63
8. Fűvészkert	74

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

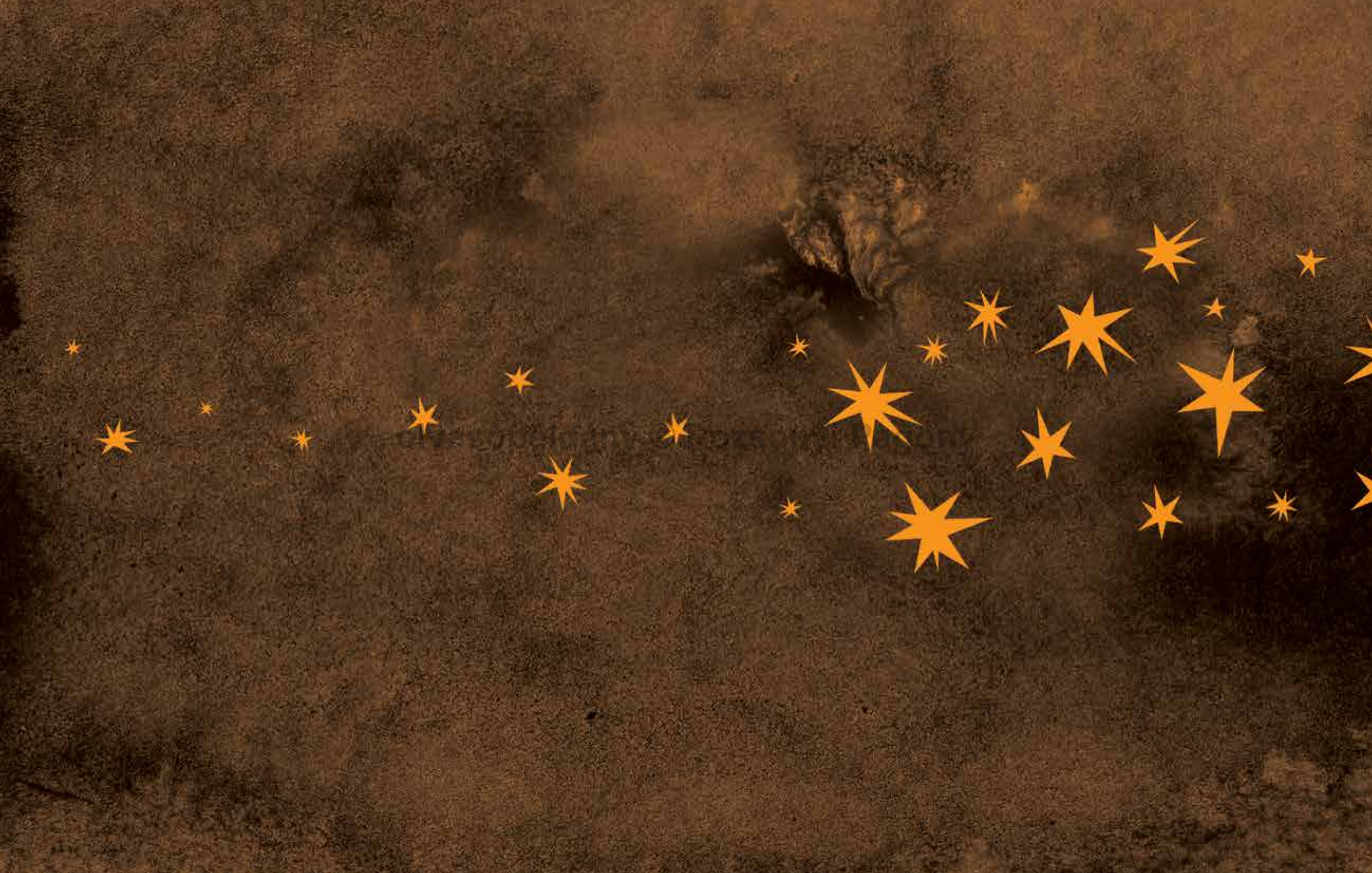
ISBN 978-963-410-375-2

© Kiss Noémi – Nagy Norbert – Pozsonyi Pagony Kft., 2018
Megjelent a Pozsonyi Pagony Kft. kiadásában – www.pagony.hu

Szöveg © Kiss Noémi
Rajz © Nagy Norbert

Felelős kiadó: Banyó Péter
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Reálsisztéma Dabasi nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu



olvasópéldány © Pozsonyi Pagony